Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 50. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 4-го БЕРЕЗНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 4, 1977 No. 50. VOL. LXXXIV.

В. Дідик переобраний на голову Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Детройту

Детройт. — Колишній довголітній головний радний і тепер почесний член Головного Уряду Українського Народного Союзу, видатний союзовий і громадський діяч-піонер Володимир Дідик, був переобраний на голову Окружного Комітету Відділів УНС в Детройті в результаті загальних зборів цього Комітету, які відбулися тут у приміщеннях УНДому минулої неділі, 27-го лютого. Разом з Вол. Дідиком були переобрані всі інші члени Управи: Петро Мудрий і Дмитро Кошильовський — заступники голови, Петро Залуга — секретар, Ярослав Базюк — фінансовий референт, Василь Папіж — пресовий референт, головний радний УНС Євген Репета — організаційний референт, та члени Управи: Роман Татарський, Григорій Корбяк, Атанас Слюсарчук і Петро Федик. Контрольна Комісія: Роман Куропась, Володимир Бойд і Ольга Марущак.

Володимир Дідик

Збори, в яких взяло участь 27 представників 11 відділів округи, відкрив коротким словом В. Дідик, вітаючи приявних, зокрема приявного на цих зборах головного предсідника УНС Йосипа Лисогора. Після вшанування померлих в звітовому часі членів УНС округи та прийняття порядку нарад, обрано президію зборів в складі: Петро Тарнавський — голова та Юрій Корбяк — секретар. Відчитано і прийнято протокол з попередніх збо-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Чотири Округи УНС матимуть збори цієї суботи і неділі

Джерзі Сиrі, Н. Дж. — З головної канцелярії Українського Народного Союзу інформують, що в найближчому часі, 5-го і 6-го березня ц. р. чотири Округи УНС відбудуть свої Річні Загальні Збори, на яких вже по традиції загальні справи УНСоюзу реферуватимуть головні урядовці. Збори відбудуться у слідуючих місцевостях:

Вілкс Беррі, Па. — Загальні Збори Округи Відділів УНС відбудуться тут в суботу, 5-го березня ц. р., о год. 5-ій вечора в залі УКЦеркви свв. Петра і Павла при 631 Н. Рівер вулиця. Крім звичайного порядку нарад, приявні — урядовці Відділів, конвенційні делегати і заінтересовані члени, матимуть змогу вислухати інформації головного організатора УНС Степана Гавриша.

Вунсакет, Р. А. — Річні Збори Окружного Комітетту Відділів УНСоюзу відбудуться тут в неділю, 6-го березня ц. р., о год. 1-ій по полудні у парафіяльній залі української православної церкви св. Михаїла — 74 Гарріс евеню. У цих Зборах зобов'язані взяти участь представники Відділів 73 і 177 з Провіденс, 93 з Сентрал Фолс, 122 з Товтон і 206, 241 з Вунсакет. Представником Головного Уряду на зборах буде заступниця головного предсідника пані Марія Душник.

Фреквілл, Па. — Відділи УНСоюзу Округи Басейну Твердого Вугілля відбудуть свої Загальні Збори в неділю, 6-го березня ц. р., о год. 3-ій по полудні в Ст. Майкелс Клуб Голл, Ровт 122, Фраквілл, Па. У зборах зобов'язані взяти участь урядовці, конвенційні делегати і заінтересовані члени слідуючих Відділів: 164, 333 (Бервик), 90 (Централія), 201 (Колдейл) 242, 382 (Фреквил), 429 (Фрілен), 85 (Гезлетон), 305 (Магоней Сиrі), 365 (Магоней Плейн), 7 (Мек Аду), 78, 265 (Майнервил), 2 (Мт. Кармел), 357 (Нортгумберленд), 1 (Шамокін), 98 (Шенандоаг) і 9, 31, 228 (Ст. Клер). У Зборах візьме участь головний предсідник УНС Йосип Лисогір.

Балтімор, Ма. — Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Балтімору, Вашінгтону і Річмонду інформує, що Річні Збори відбудуться тут в неділю, 6-го березня ц. р., о год. 1-ій по полудні в приміщенні Дому ,,Самопомочі'' при 239 Савт Бродвей в Балтіморі. До участи у Зборах запрошені представники Відділів 34 (Річмонд), 15 (Вашінгтон), 148, 320, 337 (Балтімор), 55, 81, 290 (Куртіс Бей) і 260 (Берлін). У Зборах візьмуть участь і виголосять короткі доповіді головний організатор Степан Гавриш і головні радні д-р Мирон Куропась та Євген Іванців.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в лютому 1977 р. 277 аплікацій нових членів, що їх прислали такі секретарі та організатори:

По 3 і більше аплікацій надіслали: М. Ольшанський /51/ — 20, І. Одежинський /153/ — 18, В. Рефт /120/ — 10, С. Гавриш /83/ — 7, Т. Дуда /163/ — 7, С. Глоговський /346/ — 7, П. Щерба /173/ — 6, Т. Тимочко /175/ — 6, В. Палідвор /204/ — 6, П. Федик /292/ — 6, Маргарета Гентош /305/ — 6, Віра Баніт /473/ — 6, П. Шевчук /13/ — 5, Р. Татарський /94/ — 5, М. Бережук /454/ — 5, М. Турко /63/ — 4, А. Кушнір /83/ — 4, В. Кобіто /121/ — 4, Я. Леськів /133/ — 4, М. Сорока /136/ — 4, П. Аркотин /261/ — 4, І. Фур /358/ — 4, М. Семків /379/ — 4, В. Лучкань /12/ — 3, П. Головачук /42/ — 3, Людмила Кичун /50/ — 3, Т. Сливінський /59/ — 3, М. Драпала /96/ — 3, Т. Бутрей /164/ — 3, О. Твардовський /214/ — 3, Б. Дейчаківський /233/ — 3, Г. Кисіль /336/ — 3, О. Продивус /356/ — 3, В. Брездун /364/ — 3.

По 2 аплікації надіслали: Квітка Стецюк /25/, С. Івасечко /48/, І. Петрунцьо /78/, А. Рудник /79/, О. Коропей /93/, А. Іванюк /106/, Ю. Філліппі /113/, М. Фединишин /155/, П. Залуга /183/, І. Пригода /200/, П. Лішак /230/, Анна Ремік /238/, С. Іваницький /276/, С. Кравець /277/, Б. Ясінський /287/, Т. Фінів /350/, В. Оріховський /353/, Б. Футей /358/, Я. Карп'як /385/, І. Курман /408/, І. Кігницький /430/, С. Левицький /442/.

По одній аплікації надіслало 48 секретарів і організаторів. Разом Головна Канцелярія УНСоюзу одержала в лютому 1977 р. 277 аплікацій нових членів.

ЛАЙКОЮ І ВИГАДКАМИ СОВЄТИ ВІДПЛАЧУЮТЬСЯ АМЕРИЦІ ЗА ОБОРОНУ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В СССР

Москва. У відповідь на змінну політику Адміністрації президента Картера і його заяви відносно людських прав в Совєтському Союзі, совєтські інформаційні засоби — газети, радіо і телевізія та офіційні пресові агенції розпочали контратаку на З'єднані Стейти Америки, називаючи Америку ,,країною політичних арештів і паперової свободи". Приниження американської системи є улюбленою темою совєтської преси і совєтської щоденної пропаганди. Майже немає дня, щоб совєтські газети не містили заміток про поліційний нагляд, судову ,,несправедливість", ,,расизм" тощо. В середу, 2-го березня ц.р., пресова агенція ТАСС зайняла становище до зустрічі президента Джіммі Картера з Владіміром Буковським, який відсидів 11 років у совєтських в'язницях, концтаборах і психіятричних закладах КҐБ та якого Совєтський Союз виміняв в грудні 1976 р. за лідера Комуністичної партії Чілі Люіса Корваляна. ,,Президент ЗСА Джіммі Картер, — говориться в інформації ТАСС, — прийняв Буковського, кримінального злочинця, який був викинений з Совєтського Союзу і який відомий, як активний противник совєтсько-американської співпраці". Також ,,Літературная Ґазета" критикує американську систему, покликається на політичні скандали за часів Адміністрації президента Ніксона. ,,Якщо говорити про сьогоднішню ситуацію на відтинку людських прав в ЗСА, — пише згадана газета, — то слід пригадати мільйони безробітних в тій країні, расову дискримінацію, соціяльну несправедливість, обмеження прав жінок, ділення суспільства на кляси, обмежену свободу і т. д.". Через призму марксизму совєти фальшиво оцінюють людські права і зле розуміють свободу американської преси, — пише кореспондент ,,Ню Йорк Таймсу" Дейвід Шіплер, — а осіб, які тимчасово були без праці чи високі оплати за медичну обслугу трактують, як вияв американської бідности.

Совєтська преса заторкує чимраз частіше справи звідомлень Центральної Розвідчої Служби (Сі-Ай-Ей) і Федерального Бюра Інвестиґації (Еф-Бі-Ай), як посилений поліційний нагляд над населенням. ТАСС заявляв кілька тижнів тому, що ,,слідкування за людьми і підслухи їхніх приватних телефонічних розмов є щоденною практикою в ЗСА. Перед кожною телефонічною розмовою американець мусить взяти під увагу, що його розмова буде зарекордована таємною службою", — каже ТАСС. Совєтські газети і журнали містять також часто фоторепортажі з американських ,,гарлемів" і ,,давнтавнів", які нібито мали б ілюструвати нужду американських жителів міст. ,,30 хвилин їзди автом у Вашінґтоні від розкішних домів, у яких примістили свої бюра адвокати людських прав і проповідники свободи, ви знайдете напівроэвалені доми, будинки на вікнах яких ґрати", — пише у своєму звідомленні кореспондент ТАСС з Вашінґтону. Він згадує також про в'язницю у Александрії і наводить слова з листа письменника Джеймса Болдвіна, якого він писав недавно до президента Картера і якого надрукував був ,,Ню Йорк Таймс" з 23-го січня ц.р. де говориться: ,,Забагато нас сидить у в'язниці, мій приятелю; забагато з нас голодує", але совєтський кореспондент не зацитував останнього параграфу з листа письменника у якому він говорить: ,,Мушу додати, в пошані, що я пишу до вас, бо люблю свою країну, а ви в моєму житті є одиноким президентом, до якого я пишу". Дуже часто совєтські газети до теми непошанування людських прав включають справу американських індіян, порторіканців, які, мовляв, ніколи не надіються на прощення, коли попадуть в конфлікт з законом, а тисяці американців мусять жити за кордоном тому, що вони засуджували війну у В'єтнамі. Совєтські газети ні словом не згадують, що чекало б таких осіб в Совєтському Союзі, якщо б вони, наприклад, відмовилися були від участи в окупації Чехо-Словаччини в 1968 р. чи у придушенні мадярського повстання в 1956 році.

Українці з Філядельфії демонстрували у Вашінґтоні в обороні Руденка і Тихого

Сенатор Швейкер [посередині] з групою українських демонстрантів у Вашінґтоні.

Філядельфія. (З. Л.) — Комітет Оборони Валентина Мороза у Філядельфії зорганізував 24-го лютого 1977 р. демонстрацію перед совєтською амбасадою в Вашінгтоні в протесті арештів Миколи Руденка та Олекси Тихого. Не зважаючи на зливний дощ, демонстрація таки успішно відбулася. Починаючи з виходом демонстрантів з автобусу саме перед дверми совєтської амбасади, протестуючі почали марш з плякатами, які закликали до звільнення Руденка та Тихого та до виконання совєтами Гельсінкських угод. Демонстранти викрикували: ,,Звільніть Руденка'', ,,Звільніть Тихого'' ,,КҐБ — звільніть їх'' та співали ,,Ще не вмерла'', ,,Не пора'', ,,Боже Великий''.

Комітет Оборони Мороза зорганізував півгодинну зустріч з сенатором Швайкером з Пенсильвенії в Будинку Сенату, прохаючи Сенатора подбати про підписи всіх сенаторів на спільному листі до Брежнєва в справі звільнення Миколи Руденка та Олекси Тихого. Сенатор Швайкер згодився це перевести.

Члени Комітету зустрілися також з сенатором Гайнзом з Пенсильвенії, який згодився підписати спільний лист до Брежнєва.

Картер призначив воєнного інваліда на пост Адміністратора ветеранських справ

Президент Картер обняттям гратулює інвалідові Максові Кліендові після заприсяження його на адміністратора ветеранських справ.

Вашінгтон. — В середу, 2 березня, президент Джімі Картер заприсягнув Джозефа М. Кліленда, 34-літнього інваліда, який втратив обидві ноги і праву руку у В'єтнамській війні, на пост Адміністратора ветеранських справ. Зворушлива церемонія заприсяження відбулася в Білому домі в приявності рідні Кліленда, представників ветеранських організацій та чільних членів обох Палат Конгресу.

В той самий час Президент заприсягнув Сема Бровна, який під час В'єтнамської війни відмовлявся від військової служби, на пост адміністратора федеральної агенції ,,АКЦІЯ", яка координує діяльність всіх добровільчих організацій, що допомагають біднішим прошаркам американського суспільства і також служать в економічно недорозвинених країнах Африки, Азії і Південної Америки.

Президент Картер, вказуючи на цілком протилежне минуле обох заприсяжених, сказав, що це є доказом, що в країні ,,загоюються рани", спричинені В'єтнамською війною.

Буковський вдоволений із зустрічі в Білому Домі

Вашінгтон. — День після зустрічі в Білому Домі з президентом Джіммі Картером і віцепрезидентом Мондейлом, недавній совєтський дисидент Владімір Буковський в середу, 2 березня, назвав цю зустріч ,,подією історичного значення" і сказав, що він виніс враження, що ,,нашу проблему розуміють та що Президент і Віцепрезидент добре поінформовані про цю справу", тобто, боротьбу за пошанування людських прав у Совєтському Союзі.

Відповідаючи на запити журналістів, Буковський, виміняний недавно за голову компартії Чіле, Луїса Корваляна, сказав, що його ціллю під час зустрічі в Білому Домі було ,,заохотити Президента" не послаблювати свого зобов'язання щодо оборони людських прав. Він не думає, що рішучі виступи президента Картера і членів його уряду в обороні людських прав можуть перешкодити підписанню нового договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї.

Відносно наслідків його зустрічі з Президентом, Буковський передбачає можливість, що совєтські власті на якийсь час можуть посилити натиск на дисидентів в СССР, але він вважає, що на довшу мету ця зустріч і дальші виступи членів уряду ЗСА в обороні людських прав можуть вийти тільки на користь руховi оборони тих прав.

Відносно того, що президент Картер не погодився, щоб газетні фотографи робили знімки не має жадного значення ані для нього, ані для совєтських лідерів, бо не знімка, а сама зустріч ,,була історичною подією''. Крім того — додав Буковський — офіційний фотограф Білого Дому таки робив знімки президента Картера в розмові з ним. У відмові газетним фотографам Буковський не вбачає жадного старання з боку президента Картера зменшити важливість тієї зустрічі, або придобритися Москві.

Владімір Буковський сказав, що нервувався перед зустріччю, бо здавав собі справу з великої відповідальности. Щодо майбутніх плянів, Буковський сказав, що він повернеться до Кембріджського університету в Англії, де плянує закінчити біологічні студії, перервані частими арештами і ув'язненнями в Совєтському Союзі. Плянує продовжувати боротися за людські права, але не думає включатися в якусь ,,скоординовану політичну діяльність проти совєтських лідерів", як це пропонують деякі інші колишні дисиденти, бо ,,ми не політики і не стараємося створювати політичних програм.

Він теж поінформував, що у Вермонті зустрічався з письменником Александром Солженіциним і плянує зустрінутися з іншими колишніми совєтськими дисидентами, які тепер живуть в ЗСА, заки повернеться до Англії, де, крім студій, займатиметься теж писанням книги-спогадів.

СПРОСТОВАННЯ ПОМИЛКИ

В інформації ,,Свободи'' ,,Практикуючі українські адвокати Америки і Канади плянують з'їзд, створили організаційний комітет'', поміщеної у числі з 26-го лютого ц. р., трапилася помилка: ініціятивній ґрупі молодих адвокатів в околиці Детройту допомагає не пастор Володимир Боровський, а його син адвокат Віктор Боровський.

В КИЄВІ ПОМЕР БОРИС МАТУШЕВСЬКИЙ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України наспіла вістка, що 14 січня ц. р. помер там Борис Матушевський, видатний громадський діяч, що був засуджений на процесі СВУ і СУМ в 1930 році. Він народився в 1907 році в Боярці біля Києва, студіював у Київському Інституті Народної Освіти. Засуджений на згаданому процесі на п'ять років, відбув свою кару в ізоляторі в м. Ярославлі разом з Сергієм Єфремовим, Андрієм Ніковським та іншими. Після звільнення працював на метеорологічній станції в Кіровському. Вдруге його заарештували в 1938 році, заслали до Карелії на чотири роки, але після 2 років і 8 місяців позбавлення волі, його звільнили в 1940 році. В 1943-45 роках він служив в совєтській армії, опісля закінчиши інститут, працював в галузі гідрометаслужби.

Життєвий шлях Бориса Матушевського типовий для життя української патріотичної інтелігенції підбольшевицького періоду. Він походив з відомої української родини. Його батько, Федір, визначний громадський діяч та публіцист, родом зі Сміли, був одним з засновників видавництва ,,Вік" і редактором першого українського щоденника ,,Громадська думка'', що появлявся в 1906 році, згодом співредактором ,,Ради", співробітником ,,Літературно-наукового вісника", ,,Украинской Жизни" та ін. Він був членом Товариства Українських Поступовців, в 1917 році став членом Центральної Ради. В 1919 році уряд УНР вислав його, як свого посла, до Греції. З ним виїхав туди його найстарший син Юрій, який згодом переїхав до Америки.

Молодший брат Бориса Матушевський, Василь, був заарештований разом з ним і в 1930 р. засланий, без суду, на чотири роки в Рудники під Мурманськом. В 1937 році його заарештували вдруге і він помер в таборі в Тайшеті в 1943 році.

Мати Бориса, Віра Матушевська, з роду Попова, лікар, теж була членом РУП. В 1937 році її також заарештували, заслали до Мордовії, де вона працювала в амбуляторії для вільнонайманих і де вона померла 22 квітня 1944 року.

Похорони Бориса Матушевського відбулися 16 січня ц. р. на Байковому цвинтарі в Києві, — недалеко від могил Бориса Грінченка та від його діда і баби. На похоронах була велика скількість людей різного віку. Молодь несла труну. Прощальну промову виголосив Борис Антоненко-Давидович, видатний письменник і в'язень сталінських концтаборів, в останніх двох десятиріччях переслідуваний органами КҐБ за свою літературну і наукову діяльність та громадську працю в обороні українського народу.

Василь Шарван переобраний на голову Відділу УККА в Боффало на 6-ту каденцію

Боффало (Мих. Лоза) — До важливих подій, які заіснували в нашій громаді в останньому часі, слід зарахувати Загальні Збори Відділу УККА (27-і з черги), які відбулися тут в неділю 27 лютого 1977 року в Українському Домі ,,Дніпро". Загальні Збори почалися навіть досить точно, без цього докучливого одногодинного чекання, яке часто траплялося в минулих роках. Точність треба завдячувати учасникам Зборів, що прибули на час і в достатній кількості.

Василь Шарван

Після відкриття (головою Василем Шарваном) і молитви (проведеної о. митр. д-ром Павлом Іваховим) обрано Президію Зборів, до якої увійшли: Богдан Мороз (голова), д-р Олександер Плешкевич (заст. голови), мгр Тетяна Душенко (секретар). На почесних членів Президії запрошено: проф. Осипа Залеського і Василя Шарвана. Проф. Осип Залеський відмовився від наділеної йому почести. На пропозицію Предсідника вшановано однохвилинною мовчанкою тих громадян, що відійшли протягом останньої дворічної каденції. Секретар Зборів — мгр Душенко відчитала привітального листа від Екзекутиви УККА, в якому, крім побажань успіху в проведенні Загальних Зборів, висловлено Відділові признання за його працю. Згідно з листом, Боффалівський Відділ поставлено на четвертому місці в реєстрі Відділів — головно за його

(Закінчення на стор. 5-ій)

Д-р О. Ґудзяк очолив Відділ УККА в Сиракюзах

Сиракюзи, Н.Й. (М.Р.) — Дня 13-го лютого ц.р., тут в Українському Народному Домі відбулись Річні Загальні Збори місцевого Відділу УККА, у висліді яких д-р Олександер Ґудзяк був обраний на голову Відділу.

Зборами проводив мґр Михайло Рубич, його заступником був Микола Ґоджак, а секретарював Євген Гусак.

Збори відбулись при небувалій упродовж останніх кількох років участи 66-ох платників УККА.

По звітах попередньої Управи і по уділенні абсолюторії, Збори наглядною більшістю голосів вибрали нову Управу Відділу з Екзекутивою у такому складі: д-р Олександер Ґудзяк — голова, Павло Карпишин — містоголова, (він же культурно-освітній та імпрезовий референт), Микола Павлів — секретар, Іван Пиндус — скарбник. Членами Управи були обрані: Орест Недошитко, д-р Михайло Логаза, Микола Ґоджак, д-р Галина Клюфас і Григорій Свєнціцький. Секцію Збірщиків знову очолив Іван Сушняк разом із Михайлом Зарічним та Володимиром Мельничуком. Членів секцій імпрезової і зовнішніх зв'язків Збори доручили Управі кооптувати з-поміж платників.

До Контрольної Комісії увійшли: мґр Михайло Рубич — голова і проф. д-р Микола Богатюк та Степан Грицик — члени.

Товариський Суд вибрано у складі: д-р Мирон Ткач — голова і Василь Петрів та Євген Гусак — члени.

Нова Управа негайно приступила до підготови концерту в честь Тараса Г. Шевченка в дні 27 березня ц.р.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Історична зустріч

Зустріч найвищих репрезентантів З'єднаних Стейтів Америки, президента Джіммі Картера і віцепрезидента Волтера Мондейла, з недавнім соєтським дисидентом Владіміром Буковським — це справді в багатьох відношеннях історична подія. Подумати тільки: Президент і Віцепрезидет наймогутнішої держави в світі приймають і розмовляють з недавнім ще політичним в'язнем другої з черги найбільшої світової потуги, Совєтського Союзу. Це має величезну, справді історичну не тільки символіку, але і практичне значення. Обстоювання принципів людської і національної волі та людських і національних прав там, в совєтській деспотії, кваліфікується як ,,кримінальний злочин'' та за це жорстоко карається, а тут у вільній Америці, той сам совєтський ,,злочинець'', почесно вирізнюється зустріччю з найвищими достойниками нації і країни.

Не від речі буде згадати, що така само почесть, хоча і в іншій формі, зустріла раніше, за попереднього Президента, нашого довголітнього страдника за віру і нарід в совєтських катівнях, Патріярха Йосифа.

Своєю зустрічею з Буковським президент Картер і віцепрезидент Мондейл ще раз доказали, що теперішній уряд ЗСА таки плянує додержуватися обіцянки Президента, який ще під час виборчої кампанії заявив, що плянує привернути ,,принцип моралі'' в американську закордонну політику, тобто, базувати цю політику не тільки на ,,реалістичній оцінці міжнародної ситуації'', але також на принципах, на яких побудована свободолюбна Америка.

Під час зустрічі з Владіміром Буковським, Президент явно сказав: ,,Наше зобов'язання до справи людських прав є постійне, і я не пляную бути боязким у моїх публічних заявах і становищах''. През. Картер не має причини бути ,,боязким'' у своїх заявах про порушення людських прав совєтськими властями, бо правда по його боці. Крім того, Москва ніколи не боялася і далі не боїться коментувати різні події в Америці, дуже часто перекручуючи дійсність, або вигадуючи ,,незаперечні факти''. Тому цілком безпідставні є закиди совєтських верховодів, що уряд президента Картера нібито ,,втручається у внутрішні справи СССР'', бо якщо вживати таке мірило, то кожний критичний коментар про американське життя, поміщений у контрольованій компартією совєтській пресі, теж треба було б зараховувати до ,,втручання у внутрішні справи'' ЗСА.

Треба привітати факт, що президент Картер не взяв під увагу недвозначних натяків Москви, що совєтські верховоди воліли б, щоб Білий Дім відкликав заплановану зустріч з Владіміром Буковським. Якщо Леонід Брежнєв приймає в Кремлі голову компартії ЗСА, Ґаса Голла, то чому президент Картер не мав би вітати в Білому Домі оборонця людських прав Владіміра Буковського?

Для нас, українців, відвідини Буковського у Білому Домі ще й тому важливі, що Буковський послідовно твердить, що боротьба за людські права нерозривно пов'язана з боротьбою за права національні, а недавно на пресконференції в Парижі ясно і недвозначно заявив, що Україна тепер веде боротьбу за свою державну незалежність і в цій боротьбі він її підтримуватиме всіми способами.

Грізні ,,мертвяки"

Останнім часом в Україні знову відбувалися збори активу обласних і міських партійних організацій, які не можна уважати тільки нормальними заходами для зміцнення дисципліни в компартії і новими способами у ,,вихованні передових бійців за комунізм'', але також, як намагання кремлівського ставленика В.Щербицького і його спомагачів підсилити боротьбу проти ,,українських буржуазних націоналістів'', чи — як вони їх останньо почали називати на сторінках совєтських газет — ,,жовтоблакитних мертвяків'', які, як пише комічний журнал ,,Перець'' в оцінці Українського Олімпійського Комітету в Монтреалі, ,,особливо відзначаються в жанрі антирадянщини ''. Якщо навіть і відкинути ввесь камуфляж партійної фразеології і цитати ,,геніяльних слів'' совєтського верховоди Брежнєва, без яких не обходяться ані одні збори партійних органів в Україні, то все одно видно дуже ясно, що верховоди КПСС і їхні ставленики в Україні твердо поставили собі за завдання ,,остаточно розправитись з буржуазно-націоналістичною ідеологією, яка хоче кинути зловісну тінь на радянське чисте знамено'', та довести до кінця справу ,,зближення націй'', тобто повну русифікацію поневолених Москвою народів, стосуючи при тому давню, але випробувану сталінську тактику терору.

Немає отже сумніву, що боротьба совєтської пропаґандивної машини з ,,жовтоблакитними мертвяками'' є продовженням процесу ,,зближення націй'' в загальному і відруховою реакцією Кремля, на діяльність українських рухів як в Україні, так і на поселеннях у вільному світі. Стосування терору проти національних борців, засуди їх на довготермінові ув'язнення, чистки, які систематично проводить партія серед членства, насильство супроти свідомої частини інтелігенції, — все це терористичні засоби режиму проти тих осіб, які чинили і чинитимуть в майбутньому спротив практиці ,,наближення націй'', яку, особливо останнім часом, посилено ведуть комуно-російські імперіялісти в загарбаних ними країнах з допомогою місцевих вислужників.

Відьомський танець підняли режимники також довкола ніби то співпраці ,,українських буржуазних націоналістів'' з ,,сіоністами'', ,,маоїстами'' тощо, боячись, щоб визвольну проблему України та інших поневолених народів не почали обговорювати на сторінках світової преси, якщоб така співпраця в дійсності розвинулася. Тому й українські політичні в'язні для совєтської нелюдяної системи куди небезпечніші, як, наприклал, росіяни, які борються тільки за людські права і зміну режиму, не заторкуючи, поза малими вийнятками, дразливих справ розчленування єдиної ще в світі колоніяльної імперії, помимо того, що до найбільш актуальних і пекучих справ належить власне національне питання в СССР, розв'язка якого може наступити тільки при умові ліквідації імперії. Тому українських в'язнів Москва не випускає за кордон, як робить це з російськими і жидівськими в'язнями, і зараховує їх до ,,буржуазних націоналістів'' — найбільш небезпечного елементу в Совєтському Союзі.

Треба отже вважати, що боротьба режимників з ,,жовтоблакитними мертвяками'' є останнім засобом рятування імперії перед упадком, а партійних кадрів перед розкладом під впливом ,,буржуазної пропаґанди''.

Дора Рак

В ПРОДОВЖЕННІ МІЖНАРОДНОГО РОКУ ЖІНКИ

Програма Міжнародного Року Жінки 1975 не була вичерпана ані закінчена, і тому її дії продовжуються в рямцях т.зв. Декади Поступу Жінок 1975-1985, згідно з ухваленим Світовим Пляном Акції. В Америці, Конгрес окремим законом уповажнив Крайову Комісію для Відзначення Міжнародного Року Жінки 1975 працювати дальше, продовжуючи її існування до 31 березня 1978, та призначив на ту ціль суму п'ять мільйонів долярів. Одним із завдань Крайової Комісії в Вашінгтоні є скликати Крайову Жіночу Конференцію в жовтні цього року, в Гюстон, Тексас, яку попередять стейтові або реґіональні конференції.

Немає сумніву, що українським жінкам треба було поцікавитися цією справою і включитися у стейтові координаційні комісії, що їх покликала Крайова Комісія, на те, щоби мати змогу брати участь у стейтових конференціях, а опісля і в крайовій конференції. Програма конференцій буде спрямована в першу чергу на розгляд поступу в ділянці рівноправности чоловіків і жінок у всіх аспектах життя в ЗСА, в приватних і публічних секторах. Дальше, буде переведена оцінка ролі жінок в економічнім, соціяльнім, культурнім і політичнім розвитку та їх співучасти в заходах над створенням приязних взаємин і співпраці поміж народами і скріпленням світового миру. Вкінці, Крайова Конференція буде завершена рекомендаціями для усунення перешкод, які все ще не дають змоги жінкам на повну і рівноправну участь у житті країни. Звіт з конференції буде пересланий до Президента і до обох Палат в Конгрес, а Президент з черги перешле Конгресові свої рекомендації для спонукання відповідного законодавства.

Конференції і всі попереджуючі зібрання будуть відкриті для публіки, бо ціла акція обрахована на участь жінок із найширших кругів, з організацій, інституцій, юній, асоціяцій, і т.д., та із спеціяльним натиском на репрезентацію жінок малозаробітних, членів різних расових, етнічних і релігійних груп та жінок кожного віку.

В цих широких рямцях можна буде знайти місце для проблем українських жінок, закріпити позицію наших жіночих організацій і включитися зі своєю згори упляновою співучастю. Не було б доцільним подавати якусь одну штивну програму,бо в поодиноких стейтах різно укладаються взаємини і різні є спроможності наших жіночих організаці.Все ж таки можна використати деякі спільні напрямні. Виступаючи на зовні як українська етнічна група, треба покласти натиск на гідну презентацію української культури при допомозі виставок книжок і публікацій жіночого пера, мистецької творчости, і — як звичайно — українського народного мистецтва; приготовити відповідні брошурки з актуальним політичним текстом, афіші, мапи, статистичні карти; дістати в програмі музичну точку (напр. бандуристки або танкова група); уладити товарисько-інформативний вечір, і т.д. Очевидно, успіх кожної нашої репрезентації на зовнішнім терені є тоді вповні досягнений, коли зуміємо внести (на конференції) відповідну резолюцію, що з'ясовує позицію української етнічної групи у відношенні до подій на рідних землях, та добитися її ухвалення повним збором.

Українським жіночим організаціям в поодиноких стейтах треба виступати солідарно і скоординовано, найліпше при доромозі міжорганізаційних комітетів. Але треба поспішати, бо стейтові координаційні комісії вже оформлені — дорогою назначення Вашінгтонською Крайовою Комісією, — а підготовка до стейтових конференцій вповні розгорнена. Все ж, можна і варто старатися про додаткове призначення представниці української етнічної групи даного стейту, бо це дає право голосу; без цього можна брати участь в нарадах в характері гостей і рахувати лише на куртуазійні привілеї. Треба пам'ятати, що можна тут натрапити на суперництво інших етнічних груп, більше знаних або впливових. А теж не забуваймо, що цей американський жіночий рух — під фірмою Міжнародного Року Жінки — є в руках жінок вироблених політично і організаційно, та які й використовують його для своїх політично-партійних амбіцій і впливів. Вистачить пригадати, що спонзором відносного закону і п'яти мільйонової апропріяції є дві бувші конгресменки. Одна з них, знана нюйоркська Белла Абцуг є й дальше членом жіночої крайової комісії. Також поміж 28 назначеними членами комісії стейту Ню Джерзі є визначні діячки таких організацій, як Крайова Організація Жінок, Ліга Голосуючих Жінок, Ліга Оборони Жіночих Прав, Міжнародної Зонти, активісток з робітничих юній, скавтінгу, журналісток, з університетських кругів, представниць муринських, японських і еспанських жінок, і т.д.

Досі маємо лише в Координаційній Комісії стей-

(Закінчення на стор. 6-ій)

І.Світ

ШЕСТИДЕСЯТИЛІТТЯ РЕВОЛЮЦІЇ

II

Партія ес-ерів мріяла про заведення повсюди ,,общин'', коли селянство мріяло про власну землю, а меншевики (ес-деки) були переобтяжені веденням пропаґанди серед робітників за ідеї соціялізму, без конкретних плянів, як його творити. Конкретною думкою було ліквідувати всіх, хто не був членом партії та хтів зберегати ,,своє'' власне, одночасно треба було усунути з життя церкву і релігію взагалі.

Партія кадетів була переобтяжена старою доктриною — збереження імперії, в якій фактично потреби вже не було; була натомість можливість будувати щось на зразок федерації. Партія жила мрією завести конституційну систему правління на зразок европейських. Тут існували дві школи: англійська або німецька. Німецька — з точним завершенням, що Австро-Угорська імперія мусить бути знищена во ім'я теж двох причин: поперше, звільнення слов'янських народів від німецько-австрійського гніту, а друга затемнена причина: приєднання Галичини до Росії, щоб знищити ,,мазепинство'', — конкретна ідея царської влади. Адже не даром у Львові під час московської окупації видавався часопис ,,Львовское военное слово'', що виходив у 1914-1915рр. до хвилини повної поразки російської армії, що сталося влітку 1915 року. Восени завершилося це устійненням оборонних ліній Рига-Двінськ-Тернопіль.

Німці вжили для цього наступу 161 дивізію, коли на західньому фронті було 84 дивізії. Росія в процесі війни дістала два мільйони біженців і переживала воєнну кризу в озброєнні та іншому постачанні. Реорґанізація постачання через ,,военно-промишленні комітети'' (приватна установа) ще не встигла себе виявити як слід, а постачання, закуплене на Заході та в Америці, тільки що почало надходити. Отже для революції було досить причин. Існуючі партії були настроєні патріотично за вийнятком соціялістів-інтернаціоналістів, не згадуючи про большевиків, які не мали взагалі в той час впливів, а Ленін жив собі тоді в Цюріху та провадив любовне листування зі своєю любкою Інессою Арманд, яка походила з родини французьких артистів, і пізніше приїхала разом з Леніном, через Німеччину в 1917 році до Петрограду.

Важливим треба рахувати, що на сьомому конґресі партії кадетів 25 березня 1917 року були виступи про необхідність перевести частинні зміни в програмі партії, щоби добитися об'єднання широких політичних груп і здобути довір'я серед різних національних груп. Тоді були на конгресі представники з 52 губерень. Найслабші зв'язки партія мала з політичними групами на Україні і Сибіру. Були також тертя з татарськими групами, бо виступ Мілюкова, розмови про Дарданелли та Царгород викликали протести й застереження з боку мусулманських груп.

Кардинальним був виступ одного з лідерів партії, а саме — Кокошкина, про потребу відмовитится від ідеї конституційної монархії та поставити програму республіканського устрою для держави. Його велика доповідь була надрукована в щоденнику ,,Речь'' 26 березня і викликала задоволення в колах різних національностей, зокрема в Україні, бо це відкрило шлях для створення федерації. Щоби пояснити ще більш конкретно ставлення партії, її делеґат від Костроми М.А.Кухаренко заявив:

,,Досьогодні українці та інші народи не були дуже прихильні до нашої ,,партії свободи народу''. Тільки добавленням слова демократична федеративна республіка, можна задоволити їх інтереси. Його пропозиція була добавити до програми оце маленьке слово — ,,федеративна''.

Були сильні арґументи, щоби скликання Установчих Зборів перевести в липні, не відкладати, бо тільки таким кроком можна позбутися загрози анархії та зокрема ,,десятивластія''. Це був удар проти ,,совєтів'', що все більше виявляли свою силу та загрожували державному ладові. Зокрема піддержував ранішу дату загальних виборів делеґат від Києва, Д.Н. Григорович-Барський.

Проте, вибори довелося відкласти на осінь, і цим була затримана консолідаціч влади в Росії, а також цей факт посилив рухи за переведення атономій, не чекаючи на рішення Установчих Зборів. Ці рухи розпочалися в Україні; до них приєдналися групи сибіряків, обласників, та яскраві виступи в Грузії й Туркестані, де відроджувалася єдність серед мусулманських народів, яка орієнтувалася на т.зв. ,,панранський рух, що його царський уряд обвинувачував у співпраці з Туреччиною. Причина ж була інша:була ще дуже свіжа пам'ять про масакри,переведені там в 1916р. командуючим військами ген. Куропаткіном, для ліквідації ,,бунту''.Царський уряд вивозив тисячі туркестанців на роботи у фронтовій полосі, бо не вистачало робочих сил, ад-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Богдан Бойчук

,,ХАРКІВ, ХАРКІВ" ОЛЕКСАНДРА СЕМЕНЕНКА

(В-во ,,Прологу" і ,,Сучасности", обкладинка о. Слупчинського)

Читаючи спомини О. Семененка, я весь час думав про графа Лямпедузу, автора роману ,,Леопарді", який на схилі віку здивував світ своїм елеґантним стилем, широтою знання та справжнім гуманізмом. І все тут закономірне, бо своїми споминами ,,Харків, Харків" Семененко теж на схилі віку здивував нас своїм стилем, гумором і старої ще дати культурою, яку ми по всіх тих ,,революційних" дорогах політичних і естетичних розгубили. І дуже жалко, що здивування це наспіло аж на схилі віку, бо спомини, і то написані добрим індивідуальним стилем, явище у нас аж надто рідкісне.

Олександер Семененко — це бувший харківський адвокат, який згодом проґресував до харківського в'язня, а так до посадника міста Харкова. Але у споминах Семененка дуже мало знайдете про Семененка, — він воліє дистансуватися і писати про те, що було кругом нього.

І коли вже на другій сторінці тексту читаєте: ,,Ванько (тобто візник) зробив губами той звук, що запрошує коняку рушати" — то вас вражає не тільки елеґантний і легкий стиль розповіді, але й вишуканий гумор автора. А наші видання, особливо спомини, не часто ,,грішать" такими добрими прикметами.

Засяг зацікавлень Семененка дуже широкий, від робітника починаючи, а поезією, театром і правом кінчаючи. Пишучи про тяжко працюючих харківських робітників, наприклад, автор відмічує, що ті робітники, ,,будуючи і працюючи... залишалися вільні. Вільніші, як ми, інтеліґенти. Бо знали, що їхні руки потрібні, бо жили не в жилкопах, звідки нас могли виселяти, а таки у власних хатах... це додавало певности за тих понурих часів індустріяльного ентузіязму". Вже цих кілька рядків виявляє глибоко-людське розуміння економічної клясової сутности тогочасного безклясового суспільства.

Семененко, як і Маланюк, Яновський і навіть ,,театрал" Троцький — херсонець. Спомини, пов'язані з херсонською молодістю, — теплі і зворушливі. Мене особливо вразила його згадка про розмову двох жінок (своєї матері та Ганни Різниченко) про матір Маланюка, яка померла молодою ще на сухоти: були це ,,не пересуди, не перемивання кісточок, а тиха, душевна ніби пісня в два голоси про інше жіноче життя, близьке, зрозуміле і нелегке". Семененко кількома словами вміє схопити і передати психологічну глибінь жіночих взаємин. А до свого цілòжиттєвого друга і краяна Євгена Маланюка він востаннє звертається отакими словами: ,,Юність осталася там, вдома. І от ми з вами наче пройшли тихою зеленою вуличкою. Ми побачили дерев'яні ворота і фіртку. Дзвоника нема, і ми постукали клямкою. Якийсь м'який жіночий голос сказав нам: Заходьте. І ми зайшли. Ми зайшли у наше минуле". Це і є та справжня поетична проза, це те, чого не мають і за чим так психозно ганяють численні совєтські письменники, підмінюючи стиль накопиченням красивих слів. А все, що тут потрібно — це звичайного дару Божого, який має Семененко.

Я радо цитував би пів книжки, щоб ще раз пережити її нюанси, як от про М. Вороного і Миргород, де автор передає нам почуття своєї радости, коли він побачив велику дівочу красу; а сьогодні він так звертається до давньої миргородської красуні: ,,Мені так хочеться вірити, що її онука, молода і прекрасна, так само випромінює радість і людям світліше жити". Семененко також театрал, але, що дуже виняткове, він з любов'ю і теплотою говорить і про старих корифеїв (особливо про братів Садовського і Саксаганського), і про харківського еклектика Гната Юру, чи про березілівських модерністів — Курбаса і Гірняка. А коли йде про чисто людські взаємини, то, згадуючи старенького і доброго життєлюбця д-ра Піснячевського, Семененко пише: ,,Я хотів навчитися тієї науки життя, що не дається книгами, а тої глибшої науки від добрих людей, що їх нам посилає доля на наших життьових дорогах". Кожна людина зустрічає добрих людей на своїй дорозі, але небагатьом дано вміння бачити і вчитися, як Олександрові Семененкові.

Для мене найцікавіші були ,,адвокатські" розділи, бо роля і побут совєтських адвокатів мало тут відомі, а Семенеко, будучи внутрі цієї професії,зумів підхопити характерні й цікаві речі. Дуже добре схоплений тут процес деґрадації тієї інтеліґенції, яка пішла на аґентурну співпрацю. Ось опис одного такого інтеліґента: ,,Очі в цього інтеліґента були не звичайні. Не полюдському дивилися вони на світ. Не були ці очі відкриті для того, щоб бачити життя і людей. Це був тяжкий, тьм'яний погляд, налитий чимось тяжким, неживим, убивствами, смертю. В них навіть не було злоби, це було щось гірше, ніж жорстокість — надлюдське, похмуре, тупе призирство до людини, до її життя, до її радощів". Насправді Семененко характеризує і схоплює спектр тодішнього сус-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Василь Гайдарівський

РЯТІВНА КУРКА

[біографічне]

(1)

Весняна путина кінчилася наприкінці травня. Перший рибний промисел залишили рибалки. Вони на протязі трьох місяців робили по два виходи в море і ввечері поверталися до своїх бараків неймовірно виснажені, нашвидкоруч пили чай і зразу ж засинали мертвим сном. То все були горяни, мешканці багатонаціонального Дагестану. Вони моря не любили. Ловити рибу їхали з обов'язку. За три місяці я не бачив, щоб хтось із горян у морі купався. Вони залюбки змивали із себе бруд і сіль під душем. Не любили горяни й риби. Їли її в крайньому випадку, якщо дошкуляв голод. То й не дивно, з якою радістю поверталися вони до своїх осель і стрімких скелястих, високих до хмар гір.

Не з меншою радістю від'їздила й бриґада вбиральників. Так називали тих людей, що провадили всі процеси, пов'язані з пакуванням оселедців. Вони везли до своїх колгоспів дещо з крадькома насушеної риби, головним чином тарані, і нав'яленої риби, дещо з одягу та взуття, отриманого за суворою чергою в промисловій крамниці. Укладниці оселедців в бочки поверталися додому з облізлою на пальцях шкірою. Та це не дуже засмучувало жінок. Головне, що вони незабаром будуть дома. І вже не чутимуть і не бачитимуть остогидлого моря.

Не любив моря ніхто. Надто воно оприкрювалося своєї одноманітністю. Без кінця і краю хлюпотіння води, спека, а вночі мука від укусів злющих, як собаки, комарів, що інколи нависали над берегом хмарою.

Поверталися вбиральники на свою Ставропольщину, щоб наступної весни знову опинитися тут, знову клясти море, скаржитися на свою долю і з нетерпінням чекати кінця путини.

А я залишався зимувати. Мені повертатись було нікуди.Якби я з'явився в своїй Констянтинівці,де колись побачив світ, там ріс і працював на фабриці, мене зразу б заарештували. А поза своїм містом я вважався повноправним громадянином з п'ятирічним пашпортом. Тримався на поверхні я тільки тому, що за останні три роки я змінив багато місць праці, — доводилося робити склярем, мозаїчником, теслею, навіть мулярем, хоч жадного фаху, крім склярства, досконало не знав. Якби десь і захотіли дізнатися про моє минуле, то на те довелося б витрачати багато часу. Останнє моє місце праці перед рибальством було в Ставрополі, в напіввійськовому козачому місті. Там навіть повітря якось специфічно пахне, відчувається в ньому тонкий сопух козачих бурок. Так принаймі мені здавалось.

Часті зміни місця побуту мене виснажували психічно. Мені хотілося спокою І я знайшов спокій на рибному промислі. Власне сподівався знайти. У єдиного постійного робітника, влітку водовоза, а взимку сторожа, старенького й веселого Ахмета померла дружина. Небіжчицю повіз ховати до свого авулу. І зразу ж забрав усі свої небагаті пожитки, поклавши в двоколесну гарбу мертве тіло, загорнене в білі простирадла. Тоді ж зразу виникло питання, хто буде возити воду. Виконувати цей обов'язок погодився я. Завідувач промислу, колишній моряк торговельної фльоти Назаренко, мав сумнів, чи я знайду спільну мову з норовистими волами.

Усе йшло гаразд. Чомусь вони мене слухались, хоч я й звертався до них по-українському з додатком деяких специфічних донбасівських висловів. А до мене вони чули лишень мову кумикську, назагал жваву. Мій попередник ніколи й нічим не переймався. Не хотіли воли тягнути бочку — розпрягав й пускав їх пастись. За день Ахмед устигав зробити дві тури. Я дотримувався тих же темпів. Одну бочку води привозив ще зарання, поки сонце не надто дошкуляло, а другу — ввечорі перед заходом сонця, проїхавши за день вісім кілометрів. Колодязь з прісною чистою й холодною водою був у маленькому селищі, що складалося з кількох житлівних і одного службового будинків. Там мешкали й працювали службовці управління кільканадцяти рибних промислів, розташованих на березі моря на відстані приблизно трьох-чотирьох кілометрів один від одного.

У мене було досить часу напасти волів і вилежатись у невеликій, але спасенній тіні, що її кидала на пісок між колесами сорокавідерна бочка.

Швидко призвичаївшися до легкого й спокійного життя, я почав думати про те, чому б мені не залишитися у промислі на зиму сторожем? До Махачкали далеченько, понад два десятки кілометрів, тут мене ніхто не турбуватиме, ніхто не знатиме, що я роблю, отже я могтиму зимою писати. Уже й тоді кров моя вимагала домішків чорнила. Мене не турбувало питання, навіщо писати. Хіба на те, щоб спалити, бо при першому ж, навіть випадковому обшукові пописаний папір викличе підозру, перевірку, а потім доведе до обов'язкового арешту. Та, власне, я й паперу не мав.

Одначе залишився. Начальник караманської групи рибних промислів вогняно-рудий горянин з Буйнакська на прізвище Омар Махаметов чомусь пройнявся до мене таким довір'ям,що,даючи згоду на мою роботу сторожем,недвозначно натякнув,що,вивчивши рибацтво,я з часом можу дослужитися й на завідувача якогось промислу.Усе залежить від мого бажання.А покищо я буду сторожувати промислове майно,що складалося головним чином з двокілометрових неводів,запасів шпагату,човнів,куп різного кухонного посуду,ліжок,матраців,простирадл,подушок. Але комора,де було складене все це добро,стоїть далеко від міста.Сюди випадковий злодій не потрапить.А від злодіїв професійних я мав би боронитися одноцівковою рушницею.Часу у мене вільного буде багато, отже, щоб мені не нудитися, я ще буду ремонтувати будинки й меблі, а також різати дрова на опалення кухні. Це мене не настрашувало.

(Продовження буде)

Від ред.: цей автобіографічний епізод з життя письменника св. п. Василя Гайдарівського переслала для ,,Свободи'' його дружина пані Софія.

ПРОТОКОЛ

НАРАД РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яке відбулося в днях 24-го до 28-го травня 1976 р. на Союзівці в Кергонксон, Н. И.

(13)

ЗВІТ ГОЛОВНОГО КОНТРОЛЕРА Д-РА ІВАНА СКАЛЬЧУКА

Провірка Організаційного Відділу Головної Контрольної Комісії

ВСТУП

В днях 20 по 26-го березня 1976 р. в приміщенні Будівлі УНСоюзу в Джерзі Ситі, переведено контролю Організаційного Відділу. Головний організатор П. Степан Гавриш і працівники Організаційного Відділу предклали Головній Контрольній Комісії відповідні статистичні дані, переписку Відділу та всі матеріяли і документи, зв'язані з діяльністю цього Відділу. Співпраця головного організатора та працівників із Головною Контрольною Комісією задовільна.

У висліді проведеної контролі стверджено:

1. Статистичні дані про членство УНС в таблицях:

Таблиця ч. 1.: Присднання членів та стан членів УНСоюзу в роках 19765-1975:

Рік	Приєднані нові члени	Загальний стан членів
1965	4,896	86,059
1966	4,994	87,053
1967	4,400	88,261
1968	3,872	88,265
1969	5,462	89,107
1970	5,252	89,209
1971	4,056	88,366
1972	4,216	88,213
1973	4,668	89,119
1974	4,005	89,069
1975	3,111	88 112

Спадок членів в 1974 році виносив 50 членів, а в 1975 цей спадок виносив 957 членів, а загальним станом членів УНС поступився до років 1966-1967.

Таблиця ч. 2: Приєднані члени та сума їхнього забезпечення в роках 1969-1975

Рік	Нові члени	Сума забезп. нових членів	Загальна сума забезп.	Пересічна сума забезп.
1969	5,462	$ 10,108,000	$ 127,577,633	$ 1,850
1970	5,252	9,734,900	133,097,456	1,853
1971	4,056	8,429,000	136,825,675	2,078
1972	4,216	8,967,000	141,723,316	2,126
1973	4,668	11,249,000	149,721,390	2,409
1974	4,005	9,672,000	154,495,304	2,415
1975	3.111	7,537,000	156,211,325	2,423

Пересічна сума забезпечення на члена постійно зростала від 1969 р. і в 1975 р. виносила 2,423 дол., але число приєднаних членів і сума забезпечення членів в річному відношенні було в 1975 найнижче (членів: 3,111, а сума забезпечення: 7,537,000 дол.)

2. Статистичні дані про виконання пляну в 1975 році

	Відділів	квота	Новоприєднані члени	%викон. пляну
ОБЛАСТЬ ПЕНСИЛЬВЕНІЯ				
1. Шамокін	20	130	191	147
2. Піттсбурґ	18	180	154	85
3. Аллентавн	11	100	82	82
4. Філядельфія	39	480	342	71
5. Вілкес Верри	9	30	20	66
6. Скрентон	9	30	8	27
Разом:	106	950	797	84
ОБЛАСТІ ІЛЛІНОЙ, МІЧІҐЕН, ОГАЙО				
1. Янґставн	9	50	38	76
2. Клівленд	20	310	231	75
3. Детройт	20	290	136	47
4. Чікаґо	35	520	237	46
Разом:	84	1,170	642	55
ОБЛАСТЬ НЮ ЙОРК				
1. Сиракюзи-Ютика	13	140	123	88
2. Ню Йорк	34	430	276	64
3. Трой	7	100	62	62
4. Рочестер	9	140	79	56
5. Воффало	10	85	46	54
Разом:	73	895	586	66
ОБЛАСТЬ НЮ ДЖЕРЗІ				
1. Пассейк	7	60	67	112
2. Нюарк	22	210	200	96
3. Джерзі Ситі	11	150	125	83
4. Перт Амбой	12	120	99	82
Разом:	52	540	491	91
ОБЛАСТЬ НОВА АНГЛІЯ				
1. Ню Гейвен, Конн.	19	170	89	52
2. Востон, Масс.	5	50	25	50
3. Вунсакет, Р. Ай.	6	35	14	40
Разом:	30	255	128	50
ОБЛАСТІ ЗАХІДНІ СТЕЙТИ				
1. Міннеаполіс	7	35	26	75
2. Центральна Округа	6	40	12	30
3. Ст. Луіс	6	20	0	0
Разом:	19	95	38	40
ОБЛАСТЬ МЕРИЛЕНД				
1. Валтимор	9	90	55	61
Необ'єднані Відділи	20	65	57	88
Усі області ЗСА разом:	393	4,060	2,794	68,8
КАНАДА				
1. Монтреаль, Квебек	10	120	73	61
2. Ніяґара, Онт.	9	105	62	59
3. Торонто, Онт.	25	320	138	43
4. Канада-Захід	19	105	44	42
Разом:	63	650	317	49
Усі області ЗСА і Канада УНС в цілому — разом:	456	4,710	3,111	66

Отож в 1975 році тільки дві Округи виконали свій плян на 100 або більше відсотків: Шамокін – 147% і Пассейк на 112%.

Тільки одна Округа виконала плян у засязі: 90 до 99%: Нюарк — 96%.

Між 80 до 89% тільки 5 Округ та Необ'єднані Відділи виконали пляни Сиракюзи-Ютика: 88%, Піттсбурґ — 85%, Джерзі Ситі — 83%, Аллентавн — 82%, Перт Амбой — 88%, та Необ'єднані Відділи на 88%.

У засязі: 70 до 79 такі Округи виконали пляни: Янґставн — 76%, Клівленд — 75%, Міннеаполіс — 75% та Філядельфія — 71%.

Аж 18 Округ залишились із виконанням пляну нижче — 70%, а в тому 9 Округ виконали плян на 50% або нижче.

В 1975 році 32 Відділи приєднали 25 або більше нових членів:

Ч. П.	Відділ	Місцевість	Приєднані члени
1.	240	Клівленд, Огайо	70
2.	242	Фраквілл, Па.	56
3.	340	Нюарк, Н. Дж.	52
4.	94	Гемтремк, Міч.	51
5.	153	Філядельфія, Па.	46
6.	42	Пассейк, Н. Дж.	44
7.	121	Ром, Н. И.	44
8.	233	Лорейн, Огайо	43
9.	162	Філядельфія, Па.	40
10.	47	Ветлегем, Па.	37
11.	204	Ню Йорк, Н. И.	37
12	164	Вервик, Па.	37
13	25	Джерзі Ситі, Н. Дж.	36
14	161	Ембридж, Па.	32
15.	379	Чікаґо, Ілл.	32
16.	271	Елмайра, Н. И.	32
17.	83	Філядельфія, Па.	31
18.	155	Перт Амбой, Н. Дж.	31
19.	78	Майнерсвілл, Па.	28
20.	5	Асторія, Н. И.	27
21.	63	Форд Ситі, Па.	27
22.	276	Ембридж, Па.	27
23.	458	Гемлтон, Онт.	27
24.	22	Чікаґо, Ілл.	26
25.	8	Йонкерс, Н. И.	25
26.	34	Річмонд, Вірдж.	25
27.	147	Аллентавн, Па.	25
28.	216	Філядельфія, Па.	25
29.	430	Філядельфія, Па.	25
30.	217	Рочестер, Н. И.	25
31.	292	Детройт, Міч.	25
32.	465	Ляшин, Квебек	25

Дальше Відділи приєднували так:
23 Відділи приєднали від 16 до 24 членів.
50 Відділів приєднали від 11 до 15 членів.
14 Відділів приєднали по 10 членів.

В 1975 році 105 Відділів не приєднали навіть по 1 членові. Ці Відділи, що не приєднали ані одного члена на протязі цілого року є розміщені по Округам наступно:

Округа Чікаґо має таких Відділів 8; Вінніпеґ — 7, Філядельфія — 6, Детройт — 6, Торонто — 6, Шамокін — 5, Клівленд — 5, Янґставн — 4, Аллентавн — 3, Воффало — 3. Разом — 53 Відділи.

Про працю організаторів в 1975 році найкраще поінформують наступні таблиці:

Обласні організатори приєднали членів:

	Відділ	членів
1 В. Дейчаківський липень-жовтень)	240	67
2 В. Оріховський (цілий рік)	353	53
3 Е. Іванців (червень-серпень)	234	13
4 В. Дідюк 1-ий піврік)	440	40
Разом:		173

Постійні організатори:

1 І. Петрунцьо	78	28
2 И. Чабан	242	56
Разом:		84

Організатори на особливих умовах: І. Одежинський 153 Відділ приєднав 55 нових членів.

Найкращі організатори УНСоюзу, які в 1975 р. здобули 20 членів або більше, не враховуючи в горі вичислених організаторів:

Ч. П.	Організатор	Відділ	Приєднані члени
1	М. Кіґічак	240	67
2	Р. Татарський	94	50
3	В. Кобіто	121	43
4.	С. Гавриш	83	40
5	А. Ґарас	47	36
6	П. Головачук	42	35
7	В. Палідвор	204	33
8	А. Джула	151	32
9	І. Чопко	271	32
10	М. Семків	379	32
11	М. Фединишин	153	31
12	Т. Вутрей	164	31
13	С. Оріховська	340	29
14	К. Стецюк	25	27
15	М. Турко	63	27
16	С. Іваницький	276	27
17	В. Зорич	432	27
18	Д. Пищ	458	27
19	М. Хоманчук	5	26
20	О. Олек	22	26
21	Л. Влонарович	34	25
22	Т. Кубарич	217	25
23	І. Кніґницький	430	25
24	Т. Мороз	465	25
25	П. Бабич	115	23
26	Р. Припхан	399	23
27	І. Гуцайлюк	147	21
28	П. Федик	292	21
29	А. Гнатюк	37	20
30	А. Іванюк	106	20
31	Л. Воднар	131	20

Жінки-організатори дали дуже поважний вклад в організуванні нових членів УНС в 1975 р.:

Ч. П.	Жінка-організатор	Відділ	Приєднані члени
1	А. Ґарас	47	36
2	С. Оріховська	340	29
3	К. Стецюк	25	27
4	О. Олек	22	26
5	Т. Мороз	465	25
6	А. Гнатюк	37	20
7	М. Кульчицька	8	18
8	О. Дольницька	434	18
9	Г. Гаврилюк	170	17
10	С. Расн	171	15
11	Ю. Гуґлик	259	14
12	Г. Жеребняк	180	13
13	М. Юзик	492	13
14	В. Ванська	40	12
15	М. Лисогір	325	12
16	М. Капраль	112	11
17	М. Душник	293	11
18	О. Марущак	82	10
19	А. Ремік	238	10

Поїздки в терен з нагоди весняних та осінніх Зборів Окружних Комітетів обслуговували в першу чергу члени Головного Екзекутивного Комітету, при чому Організаційний Відділ порівняльно був слабо заступлений. З малими вимками (радний Т. Шмагала та д-р Анна Чопик) із послуг радних не користано.

Рівнож повністю не користано із послуг в поїздках від членів Головної Контрольної Комісії.

На терені ЗСА та Канади Організаційний Відділ давав оголошення УНСоюзу в 23 радіопрограмах. На цю ціль зужито — 7,287.75 дол. Відмінникам шкіл українознавства виплачено нагороди, одначе з цих нагород скористали лише 9 шкіл на суму 225.00 дол., коли преліміновано значно вищу суму.

Організаційний Відділ провадив кореспонденцію із 30 Округами, 450 Відділами; організаторами: обласними, постійними, кандидатами на організаторів, делеґатами на 28 Конвенцію.

Організаційний Відділ збирав та приготовляв матеріяли для друку „Трибуни УНС" (в 1975 р. вийшло 5 чисел), приготовляв кличі, листівки, брошурки та програми для радіоавдицій. Організаційний Відділ теж опрацьовував відзначення, нагороди, плякети, завідував клюбами сотників, п'ятдесятниками, заслужених союзовців (25 членів) та будівничих УНС (10 членів).

Платні оголошення УНС у різних ювілейних виданнях, вишкіл нових організаторів, оформлення аплікацій на стипендії, переписка із іншими братськими союзами забирали також багато часу працівникам Організаційного Відділу.

Організаційний Відділ подбав про виготовлення пляну діяльности на 1976 рік.

В рямцях цього пляну встановлено річну квоту нових членів: 1) ЗСА — 3,850 членів; 2) Канада — 650 членів; разом — 4,500 членів.

Загальна сума забезпечення членів повинна осягнути суму 10,000,000.00 дол. Організаційний Відділ ставить натиск на систематичну працю Відділів і буде старатись перевести в життя акцію: „Кожний Відділ — принайменше одного члена на місяць!"

Якщоб усі Відділи взяли до серця цю концепцію, то річний плян можна було б дуже легко виконати і перевиконати.

УНСоюз виплачуватиме по 2.00 дол. за члена тим Округам, які виконають плян на 100%, а тим Округам, які виконають плян на 75% по 1.00 дол. за члена.

Передбачується відзначування почесними таблицями, оснування нових Відділів та контакт із нашими кредитовими кооперативами, відносно забезпечення членів кредитових установ.

Організаційний Відділ дошкульно відчуває брак обласних організаторів і існує потреба прийняти до праці принайменше 3 організаторів для ЗСА, а 2 для Канади.

Плян передбачує додаткові винагороди-бонуси в залежності від кількости зорганізованих членів, і так:

За 10-24 членів бонус — 3.00 за члена; за 25-49 членів бонус 5.00 за члена; за 50-100 членів бонус $10.00 за члена. Рівнож передбачується бонуси за суми життьового забезпечення: 50,000 дол. до 200,000 дол. — бонуси виноситимуть від 50 до 250 дол. Плян передбачає теж за відповідні кількості придбаних членів із життьовим забезпеченням побут на Союзівці від 1 до 4 тижнів. Плян нормує теж винагороди для постійних організаторів, які зобов'яжуться придбати по 10 aoo по 5 членів місячно. Жінки-організатори одержують ще окремі нагороди.

ВИСНОВКИ

Помимо зусиль не вдалось Організаційному Відділові піднайти і заанґажувати до праці обласних організаторів. УНСоюз залишився на сьогоднішній день із одним обласним організатором на ЗСА та на Канаду.

Організаційний Відділ не зміг підвищити числа постійних організаторів і на сьогоднішній день є лише 2 постійні організатори, це найнижче число організаторів (постійних) в УНС на протязі довгого часу.

Майже ¼ Відділів УНС не виказує жадної активности. 105 Відділів УНС в 1975 році не приєднали навіть по 1 членові. Поважна кількість цих „мертвих" Відділів (понад 50) находиться у великих скупченнях нашого поселення, що дає великі можливості для злуки і влиття цих Відділів до Відділів активних. Заощадження суми 43,430.94 дол. у видатках Організаційного Відділу у порівнянні і роком 1974 позначилось найвищим убутком членів (957)) в 1975 р. за останніх 6 років.

Треба докласти всіх зусиль і всіх засобів, щоб УНС переборов цей небезпечний і тривожний спадок членів УНС, який почався в 1971 р. і триває посьогодні.

Вимогою часу є поважно застановитися над переорганізацією нашої союзової праці у великих скупченнях нашого поселення: Філядельфія, Ню Йорк, Чікаґо, Детройт, Клівленд, Вінніпеґ, Торонто та Монтреаль. В цих Округах находиться понад ⅓ (168) Відділів УНС. Стан організаційної справи на сьогодні є такий, що винагороди, бонуси чи бенефіти мало заохочують наш союзовий апарат до праці. Матеріяльними засобами не можна зрівноважити жертвенности, посвяти та ідейної праці, якими відзначався вчорашній союзовий діяч.

Тільки великі цілі та великі змагання можуть згуртувати членів і дати їм ідейну наснагу до жертвенної і відданої праці для добра УНСоюзу та його широкого членства.

РЕКОМЕНДАЦІЇ

Для успішного проведення кампанії приєднування членства, для вдержання тісного організаційного контакту з Відділами та для наладнання задовільної співпраці Відділів із УНСоюзом конечно затруднити: в ЗСА 3 обласних організаторів; в Канаді — 2 обласних організаторів; збільшити число постійних організаторів до 12; затруднити асистента головного організатора, з головним призначенням праці в терені; провести ряд вишкільних організаторсько-секретарських курсів; перевести переорганізацію союзової праці у рільших скупченням українського поселення; поробити ряд, навіть драстичних заходів для зактивізування неактивних Відділів, та вкінці приступити до виконання резолюцій Головного Уряду з травня 1975 року у організаційних справах.

Головний контролер д-р Іван Скальчук у доповнені до свого друкованого звіту подав наступне: Зайшло певне непорозуміння, у висліді якого так виглядає, немов я не робив звіту. Я перевів контролю Організаційного Відділу і мій звіт з перевірки цього Відділу надрукований та лежить перед вами, тільки не підписаний, а під наголовком „Головна Контрольна Комісія УНСоюзу". Ми були договорилися, що поодинокі члени Головної Контрольної Комісії, які будуть перевіряти приз-начені їм ділянки, не будуть підписувати таких поодиноких звітів, а наші підписи будуть подані на кінці усіх цих звітів, складених разом, як звіт агаоловної Контрольної Комсії. На жаль, напевно з технічних причин, коли ці звіти були надруковані, сталося дещо інакше. Я хотів би звернути увагу на деякі точки мого звіту перевірки Організаційного Відділу. Коли мова про виконання наміченого пляну, то ми змогли зорганізувати тільки 3,111 нових членів, що можна порівняти до 1968 року, коли ми придбали були 3,872 членів. Опісля ми підскочили вгору і придбали були в році понад п'ять тисяч членів, але, починаючи від 1971-го року стан цей паде і ми, які колись нараховували 88,112 членів, спали тепер до стану членства із 1967 року Ми втратили у 1975-му році 957 членів. Коли говоримо про виконання пляну, то на другій сторінці мого звіту подано докладно, як працювали поодинокі Округи. В загальному Округи в ЗСА виконали квоту нових членів на 68.8%, на призначених 4,060 членів приєднали 2,794. Округи Канади виконали квоту на 49%, бо на 650 квоти придбали тільки 317 членів. Разом всі Округи цілого УНСоюзу виконали квоту на 66%. бо на плян 4,710 здобули 3,111. Коли мова про обласних організаторів, то в нас були ще деякі обласні організатори, які працювали в 1976-му році, але вони в звітовому році приєднали тільки 173 членів, а при кінці 1975-го року з тих чотирьох обласних організаторів залишився на праці тільки один пан Василь Оріховський. Інші перестали з таких, чи інших причин працювати в УНСоюзі, або були звільнені з праці. Плян праці на 1975 рік виготовив був головний організатор і його апробував був Головний Екзекутивний Комітет, він має теж готовий плян на 1976-ий рік, це квота 4,500 нових членів, що їх ми мали б здобути в цьому році. Цей плян передбачує цілий ряд заходів, якими можна піднести терен. Коли йдеться про висновки з моєї контролі, то вони ось такі: ми, до певної міри, поділені в думках, бо маємо дві концепції, як ми повинні здобувати нових членів. Одна концепція нав'язує до старої традиції, може ще до п'ятдесятих, чи може ще давніших часів. Ця концепція, і вона є правильна, що найдешевшим джерелом здобування членів може бути наш організаційний апарат складений із Відділів, тобто їхніх секретарів. Вона була б правильною, коли б не шістдесяті роки, які показали, що ця система перейшла певне своє заламання. І тоді ми почали шукати нових методів праці. УНСоюз старався ввести новий чинник в організаційній праці і він ввів сітку обласних організаторів. Це мало на певний час зрушення в організаційній праці, бо ми мали кожного року поважну скількість приєднаних нових членів, так, що УНСоюз чисельно зростав у членстві. Одначе, починаючи від 28-ої Конвенції, стара концепція працювати тільки Відділами і відділовими секретарями найшла частинне одобрення в Головному Екзекутивному Комітетові. Але вона показує, що коли ми не маємо цієї сітки обласних організаторів, то ми практично на тому тратимо. Ми заощадили в Організаційному Відділі за 1975-ий рік суму $43,000, але це заощадження дорого нас коштує, коли мова про стан членства, бо ми стратили впродовж звітового року 957 членів. Тепер стоїмо перед питанням, що нам дальше робити. Я думаю, що наше засідання Головного Уряду повинно основно розглянути і обговорити це питання, бо організація, яка починається котити вниз, має велику трудність такий рух вниз здержати, як це нам тут підкреслив наш головний радний проф. Тарас Шмаґала. Цей „тренд" спадку членства треба абсолютно здержати. Але це буде можливим не з теперішнім апаратом лише з Відділами та секретарями, коли ми мали в 1975-му році 106 Відділів, тобто 1/4 всіх Відділів, які не дали ніодного члена. Ці Відділи не проявляють жадної активности і ми не зуміли збудити їх до праці. Головний Екзекутивний Комітет, чи Організаційний Відділ, не зуміли їх зактивізувати, що є надзвичайно важко. Багато факторів складається на те, чому по наших Відділах послабла праця до того ступеня, який маємо нині. Ми мусимо застановитися і знайти той пункт, як і чим зрушити цей стан, що його маємо, як зрушити з місця цей застій. Минулого року ми сиділи, радили і затвердили певні пляни, але їх не виконано. Тому я кінчаю апелем, що ми зможемо щось зробити, коли будемо виконувати схвалені резолюції. Але ми нічого не зробимо, коли наші резолюції про Організаційний Відділ з попереднього року не виконано на 80%.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Дякуємо Вам, пане докторе Скаьчук. Дякуємо Головній Контрольній Комісії за її звіти. Тепер ми на цьому кінчаємо цю сесію і зійдемося на чергову сесію завтра ранком о годині 9-ій.

ВІВТОРОК, 25-ГО ТРАВНЯ 1976 Р.

Трітю сесію відкрив о годині 9.20 о годині ранком головний предсідник Йосип Лисогір і попросив до закінчення звіту Головної Контрольної Комісії її голову мґра Івана Геврика.

Голова Головної Контрольної Комісії мґр Іван Геврик: Тепер я відчитаю кінцеві підсумки звіту Головної Контрольної Комісії з перевірки діловодства Українського Народного Союзу.

ЗВІТ ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ

Головна Контрольна Комісія в складі: Іван Геврик, Іван Винник, Богдан Гнатюк, о. Іван Вацук та Іван Скальчук після проведення річної перевірки майна, книговодства та організаційного стану Українського Народного Союзу, Допоміжної Української Національної Корпорації Дому УНС, Видавництва „Свобода" та оселі „Союзівка" однозгідно ствердила наступне:

1. Майно УНСоюзу досягло суму $40,087,970.58, тобто зросло за 1975-ий рік на суму $747,544.06, а резервовий фонд наблизився до 11 мільйонів долярів, бо зріс до суми $10,846,678.19. Вплати членських вкладок зросли в 1975-му році на $19,500.00, а загальна сума вкладок за 1975-ий рік переступила суму $3,000,000.00

2. Боргові зобов'язання зросли в 1975-му році на суму $659,900.00 і досягнули з кінцем грудня м. р. суму $1,245,000.00, а на день 27-го березня 1976 рок (кінцевий день перевірки) осягнули вуму $1,770,000.00. Це є доказом того, що члени УНСоюзу мають повне зрозуміння і довіря до потреб і проблем УНСоюзу.

Головна Контрольна Комісія зобов'язалася предложити Головному Урядові на річній нараді докладні і точні звіти з поодиноких ділянок УНСоюзу та його допоміжних господарств, що на цій нараді виконує.

На основі звітів Головної Контрольної Комісії з поодиноких ділянок УНСоюзу та у висліді переведеної перевірки Головна Контрольна Комісія ствердила:

I. В діловому 1975-му році цілий ряд резолюцій, схвалених на річній нараді Головного Уряду т днях 19-го до 23-го травня 1975-го року не був виконаний, а саме:

1. Культурна ділянка: резолюції Культурно-освітньої Комісії —
не виконано резолюцій ч. III/2а, III/2б та IУ/2.
2. Організаційна ділянка: резолюції Організаційної Комісії —
не виконано резолюцій ч. 2а, 2б, 2и, 3б, та не поroблено заходів для виконання резолюції ч. 3ґ.
3. Ділянка Дому УНСоюзу: різолюції Головної Контрольної Комісії —
не виконано резолюцій ч. 2 та 3.
4. Ділянка Дому УНСоюзу і Видавництва і резолюції Головної Контрольної Комісії —
не виконано резолюцій ч. 2, 3, 4 та 5.

5. Ділянка молоді: резолюції Комісії Молоді — не виконано резолюцій ч. 2 і 3.
6. Ділянка УНСоюзу в Канаді — не виконано резолюцій ч. 3, 4 і 6.

II. Відповідальність за невиконання резолюцій, схвалених Головним Урядом, найвищим органом УНСоюзу в часі поміж конвенціями, спадає на Головний Екзекутивний Комітет, а зокрема на головного предсідника УНСоюзу, який, згідно з постановами статуту (пар. 35 та 44) має дбати за стисле виконування законів УНСоюзу і виконувати екзекутивні обов'язки, що їх закони, приписи і звичаї УНСоюзу вимагають.

За Головну Контрольну Комісію:

Іван Гаврик — Богдан Гнатюк
Іван Винник — о. Іван Ващук
Іван Скальчук

Головний радний інж. Анатолій Дорошенко: В справі формальній. Я хотів би знати, що ці всі точки резолюцій означають, бо самі числа нам ще нічого не кажуть.

Голова Головної Контрольної Комісії мґр Іван Гаврик: Ми подамо тексти цих резолюцій, коли будемо над цією справою вести дискусію. Тепер я хочу ще сказати від себе, що Головний Екзекутивний Комітет повинен подати нам причини, чому ці резолюції не були виконані.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дякую Вам, пане голово Головної Контрольної Комісії. Тепер ми вичерпали звіти Головної Контрольної Комісії і приступаємо до чергової точки нарад, а саме до слова почесних членів Головного Уряду. Просимо першого до слова нашого першого і найстаршого почесного члена пана Романа Слободяна.

Почесний член Головного Уряду Роман Слободян: Прошу покликати чергового члена, бо я ще зі своїм словом не готовий.

Головний предсідник Йосип Лисогір: В такому випадку я попрошу до слова почесного члена інж. Степана Куропася.

10. СЛОВО ПОЧЕСНИХ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

СЛОВО ПОЧЕСНОГО ЧЛЕНА ГОЛОВНОГО УРЯДУ ІНЖ. СТЕПАНА КУРОПАСЯ

Пані і Панове, Головні Урядовці! Ми належимо до так званих почесних членів Головного Уряду, які вже до нічого не надаються. Конвенція хотіла їх позбутися, не вибрала їх, а тоді зробила їх почесними. І ми думаємо, що ми заслуговуємо мати ту почесть, якусь пошану. Тим часом воно так не виглядає. Наприклад, коли почесні члени, які є в Комісії Старших членів, скликали на „Союзівці" по довгих трудах і статтях „З'зд для Емеритів", то ніхто з вас, хоч вас є 24 урядовці, навіть не приїхав там, щоб нам сказати хоч „галло", не то, щоб виголосити якусь промову. Я думаю, що обов'язком головного предсідника було подбати, як він сам не міг і не могла пані Дячук, які були проголошені в праграмі З'їзду, післати пана Гавриша. Він організаційний референт і тому він повинен би знати, повинен бути заінтересований,що старі люди роблять. А чому? Я дам вам такий приклад.Запросили мене на ювілейне 88-ліття мого кума, який мешкає дальше від Чікаґа, але належить до цієї самої парафії. Він багатий чоловік, мав своє підприємство миття вікон і має мільйони, яких зі собою не забере. Тому міг би ті гроші лишити своїм дітям і внукам і купити для них грамоти УНСоюзу. Я радив йому взяти грамоти в Союзі, а дістав від нього відповідь, що Союз ставиться до них зле. Я йому й кажу, а може тепер Вас пошанує УНСоюз і „Свобода" і попросив у нього знимку та обіцяв, що її помістять у „Свободі". Я казав йому, я Вам це зроблю, бо маю там у „Свободі" приятеля, головного редактора пана Драгана і він це нам зробить. Я післав цю знимку, а він до нині її не помістив. От я подзвонив до редактора і мені відповіли: не бійтеся, буде поміщена. І так воно іде аж до сьогодні, а знимки в газеті нема. Наш головний організатор пан Гавриш каже „давайте членів". Але, я думаю, тепер вже не можна здобувати членів старим способом. Я мав свій спосіб, як дістати нового члена. Пізніше про це буду говорити, бо кожний має свою „рецепту", а моя є одна з з таких „рецепт", я б сказав, добрих „рецепт". Бо то, що пан Гавриш пише, треба вам правду сказати, що секретарі викидають це до коша, бо навіть не хочуть цього читати. Вони кажуть, що вже знають наперед, що він там пише. Так само, як раніше писав пан д-р Падох, вони також викидали ці листи, але, принаймні, як доктор Падох писав, то він доктор, то думали, що він певно щось там має часом. А пан Гавриш не є доктором, то він ще менше знає. То може б йому надати почесний докторат на нашім бенкеті? Може б тоді секретарі більше слухали його.

Тепер, як ви маєте стільки емеритів і вони до вас пишуть і питають, що ви там робите. І ми врадили на „Союзівці" резолюції, що їх повіз до „Свободи" пан Степан Ковальчук і дав там до „Свободи", але „Свобода" тих резолюцій до нині не помістила. А тоді нас питають емерити, що ми там робили. Чи тільки мали „ґуд тайм"? Правда, ми дістали їжу та помешкання за 11 долярів і мали „ґуд тайм", хоч вже було зимно, бо це було в листопаді, але ми там також щось врадили. Ми там заразом відсвяткували першого листопада. А цього року буде відслонення пам'ятника Лесі Українці 19-го вересня і я вже говорив з паном Квасом, що тоді буде З'їзд Старших Членів на „Союзівці". При цій нагоді ці сеньйори побачать, як виглядала Леся Українка і дещо більше довідаються про неї, коли про це не знали, та будуть цілий тиждень на „Союзівці". Ми будемо на цю тему писати в „Свободі", але ми також не певні, чи пан Драган помістить те, що ми напишемо. Ми мзожемо писати статті, але, як він їх не помістить, а час буде йти і прийде 19-го вересня, то що з того буде. Ми хочемо зорганізувати автобуси з Детройту і з Чікаґа та з інших міст, щоб приїхало більше людей. Але, коли не б[illegible] мати підтримки від Головного Екзекутивного Комітету, то буде тяжко. Бо, наприклад, я маю листа, що писав член до Головної Канцелярії, що хоче їхати на „Союзівку" на З'їзд. В ньому питав член, як заїхати на „Союзівку". Пан Сохан йому написав, щоб він в цій справі звернувся до Куропася. Ну? А той чоловік був з Байону і хотів їхати на „Союзівку", то треба було йому допомогти. Коли йдеться про молодь, то ми також будемо говорити про це на цій Комісії. Я забрав слово, бо маємо таку точку — слово почесних членів, а я є головою нашої Комісії. А пан доктор Падох, який є секретарем Комісії, також вам щось скаже, бо він також щось „має на пеньку" з вами.

Головний предсідник Йосип Лисогір. Дякую пані інженере Куропась. Тепер має слово пан Слободян. Коли ще не маєте слова, тоді попрошу до слова почесного члена Головного Уряду Володимира Дідика.

СЛОВО ПОЧЕСНОГО ЧЛЕНА ГОЛОВНОГО УРЯДУ ВОЛОДИМИРА ДІДИКА

По такій промові, яку сказав наш голова пан Куропась, я не маю що багато говорити. Але хочу тут дещо сказати нашому головному редакторові панові Драганові про поміщування згадок про померлих членів. Коли старший член помре і секретар приходить та записує всі дані про покійного від його родини, щоб вислати до „Свободи" для поміщення згадки, часто треба чекати на таке поміщення посмертної згадки повних шість місяців, тоді коли було б побажаним, щоб така згадка появилася у „Свободі" за тиждень. І коли опісля наш секретар приходить до цієї самої родини записати в члени дитину, чи внука цього члена у члени УНСоюзу, тоді родина покійного запитує секретаря, яка причина, що досі не було поміщеної згадки про батька, чи діда у „Свободі". Тоді ця родина відмовляється, через таку причину не хоче нікого записати до УНСоюзу. Це є причиною для оцінення, як ми дбаємо про членів. Колись такого не було, а трапляється воно тепер, і не знаю, яка тут причина, чи мало редакторів, чи щось іншого. Щодо „З'їзду Старших Членів" я також робив деякі заходи в Детройті. З Детройту мають приїхати одним автобусом членки Союзу Українок, а другим автобусом наші „сеньйори", на 19-го вересня, якщо буде можливо замовити місця на „Союзівці". Це було б добре, бо ми маємо ще багато таких союзовців у Детройті, які нашої „Союзівки" ще не бачили і хотіли б її побачити. Треба буде договоритися з управителем „Союзівки" паном Квасом, щоб приготовив місце для тих людей. Добре було б теж, щоб на той час хтось з головних урядовців приїхав також і показався поміж ними.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дуже дякую пане Дідик. Тепер попрошу до слова почесного члена Головного Уряду Івана Іванчука.

СЛОВО ПОЧЕСНОГО ЧЛЕНА ГОЛОВНОГО УРЯДУ ІВАНА В. ІВАНЧУКА

Дуже дякую вам за те, що даєте нам можливість висловити тут свої побажання. Ми маємо носити цю гарну назву „сіньйор ситизен" і нас шанують. Але коли я зробив у нашій церкві таку окрему лавку для „емеритів", то одна пані, яка має 82 роки, образилася за те, що її зачислили ми до старших, і пішла сидіти поміж молодими. Це не одинокий випадок. Тому я думаю, що ми маємо з'їжджатися і бути разом, старші і молодь, та проводити приємно час з всіми разом, а також разом обговорювати наші союзові справи, в тому і справи молоді, як їй допомагати та як її прихилити до цієї нашої праці для УНСоюзу. Треба нам застосувати інакшу тактику поступування на місцях, щоб притягнути молодь, і про це треба дбати нам усім, щоб все це ішло на добро УНСоюзу. Пам'ятайте, що УНСоюз повинен бути для нас понад все, так як це було серед нас урядовців УНСоюзу колись. Пані і Панове, дуже дякую вам усім, що мене вислухали і дали час на цих декілька слів.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дядую Вав, пане Іванчук. Прошу чергового до слова почесного члена Головного Уряду д-ра Ярослава Падоха.

СЛОВО ПОЧЕСНОГО ЧЛЕНА ГОЛОВНОГО УРЯДУ Д-РА ЯРОСЛАВА ПАДОХА

Вітаючи думку про звітування почесних членів Головного Уряду, я вважав цю постанову зовсім логічною і закономірною. Думаю, що бодай одна третина наших відділових секретарів належить до тієї самої категорії, що і ми, почесні члени, які відійшли вже від щоденної союзової праці. Хоч від нас, почесних членів за статутом не можна вимагати виконування ніяких обов'язків, то ми, по своїй совісті, можемо і мусимо від себе вимагати сповнювання певних обов'язків супроти тієї установи, для якої ми так довго служили. Тому я хочу сказати тут декілька слів про свою дуже скромну союзову і дещо більшу громадську працю, виконану впродовж того часу, за який звітую. Моя союзова активність продовжувалася в моєму 194-му Відділі, в якому я був 20 років предсідником, а тепер вже 7-ий рік є почесним предсідником. Я брав участь у засіданнях нашого Окружного Комітету, в якому я почуваюсь тепер ще краще як звичайний член, як це було, коли я був членом Екзекутиви та екзекутором союзових, зокрема організаційних справ. Зі „Свободою" я співпрацював вже понад 20 років та вважаю дальше своїм обов'язком співпрацювати, в тому також співпрацювати у виданні Альманаху. Як вам відомо, в минулорічному Альманаху була моя, чи не 20-та стаття і так я маю намір дальше співпрацювати. Статті мої були в більшості на союзові теми. Минулого року я написав про визначного українського історика, покійного вже проф. Миколу Чубатого та про колишнього найбільше заслуженого союзовця покійного вже головного секретаря і половного предсідника Дмитра Галичина. У день 15-ої річниці його смерти відбулася поминальна Служба Божа, в ядій я взяв участь. Я був єдиним членом великої союзової громади великого Ню Йорку на цій поминальній відправі. Є римська приповідка, що „так минається світова слава", або за словами нашого філософа Григорія Сковороди — „суєта суєт". Якщо б ви найшли час і охоту стати тут на хвилину і пошанувати 15-ліття цього дуже заслуженого для нашого УНСоюзу та цілої української громади в Америці, а то й світі, то ми хоч частинно заперечили б ці слова приповідки, чи цієї мудрости, про які я згадав. А щоб цілком їх заперечити, то я просив би, щоб ви на цих наших нарадах подали внесок про відзначення 15-ліття смерти цього союзового чоловіка виданням книжки про нього. Велика людина редактор Мишуга вже має цю заслужену книжку про нього, видану за його власні гроші. Але на цьому фонді вже мабуть немає грошей і ми повинні найти інші фонди, союзові, щоб видати цю дуже цінну книжку про покійного Дмитра Галичина. Я співпрацюю вже рівно 30 років, бо від раннього 1947 року, ще з Мюнхену, з редакцією і видавництвом Енциклопедії Українознавства, яку всі ми визнали за найважливішу книжку, що її колинебудь видала українська еміґрація поза межами України. У зв'язку з цією історичного значення книжкою, з її другою частиною в англійській мові я написав був листа до Екзекутиви, маючи на думці приспішення видання другої частини нашої англомовної енциклопедії, чого ніхто більше не зробить. Пригадую цю справу, бо це видання принесе для нас велику заслугу і честь, так як принесла їх нам перша частина цього видання. Пані і Панове! Це не є пусті слова. Якщо ми мали успіхи в організаційній праці в минулих роках, в тому часі, коли я відповідав за Організаційний Відділ, то, повірте, що велику частину того успіху ми базували, що УНСоюз мав найбільший щоденник в українському світі „Свободу" і видання англомовної енциклопедії, з якої наші сумівці і пластуни користають на своїх зайняттях і сходинах, як і що вони мають робити. Ті, які не розуміють по-українськи, читають по-англійськи. Хто і яка друга організація видала, і могла б видати, таку книжку, що її видав УНСоюз? Видали ми, бо ми мали 90,000 членів і за ці ваші центи ми видали ці книги. Ми записані великими буквами в українській історії і в громадському житті. Без Українського Народного Союзу не було б української громади, не було б Українського Конгресового Комітету. А в українській культурі ми записалися Енциклопедією Українознавства. Я хочу сказати, що маю завжди на увазі УНСоюз та союзових діячів. Так останньо я виготовив для цієї енциклопидії два гасла про наших заслужених людей: про пана Романа Слободяна і про покійного проф. Миколу Чубатого. Коли редакція буде вважати, що треба ще інших гасел, я завжди готовий їх додати. Я хатів би ще тут згадати, що я був тостмайстром на прийнятті після посвячення нашої чудової церковці, яка дуже добре доповнює чудову панораму „Союзівки". На цьому святі я склав був подяку людині, яка була першим пархом тут у нас на „Союзівці", всеченснішому о. Любомирові Гузареві, який вчить тепер в Італії і який здобув докторат канонічного права в Римі та є ігуменом Чину Студитів у Римі, помимо свого молодого віку. Я передав йому від УНСоюзу та всієї громади якнайщирішу подяку і пропоную, щоб ми звідсіль вислали йом привіт. Не забудьмо вислати від нас привіт тому монахові, який так любив цю „Союзівку" і працював тут ще за студентських часів, а потім заложив цю прекрасну, і дуже гарну парохію. Третє: я хотів би сказати, що я мав підготовану збірку моїх статтей, друкованих впродовж 20 років в „Трибуні УНСоюзу" і поза „Трибуною" у „Свободі" та майже в кожному Альманаху. Ви в 1973-му році вирішили були, щоб до місяця здати цю книжку Екзекутиві, щоб вона її видала. Головний предсідник думав помилково, що це я мав впродовж місяця написати нову книжку, а не передруковувати старі матеріяли, а це мала бути вибрана одна десята частина того, що я за 20 років для УНСоюзу написав і вклав в те свою працю. Тому ця книжка до сьогодні не надрукована. Я прошу вас взяти до уваги, що, коли вважатимете за потрібне, треба тепер потвердити це раніше рішення. Я був би радий, щоб ця моя союзова праця не змарнувалася на полицях, де лежать старі газети, але була надрукована окремою книжкою. Я не прошу, я тільки пропоную. Я думаю, що вона, так як „Трибуна УНСоюзу" ввійде в історію українського життя і преси. Це покищо в історії єдина союзова українська асекураційна публікація — газета. Так само ця збірка статтей на союзові теми буде першою в українській літературі книжкою із забезпеченевих змістом. Якщо ви не вирішите цього, тоді я сам подбаю про видання цієї книжки своїм коштом, щоб з неї могли користати наші організатори і всі, які будуть працювати для УНСоюзу. Якщо ви видасте своєю фірмою, тоді вона появиться, як видання і для користи нашого УНСоюзу. Врешті я хотів би сказати, що моя союзова активність була більшою, як я собі уявляв. Я радо зробив би для УНСоюзу багато більше, але я, як ви знаєте, відійшов і вернувся до моєї ранішої адвокатської практики і до досліджування науки історії українського права, одної із найцінніших ділянок українознавчих наук, бо вона говорить про те, що ми не завжди жили в неволі і виводить ці короткі періоди нашого державного життя і нашого державного права. Після смерти проф. Миколи Чубатого і від хвороби великого вченого проф. Окіншевича, який вже не працює, на жаль, одиноким, який ще працює є я, бо не можна найти молодих правників, яких би зацікавила ця ділянка і щоб вони зайнялися цією ділянкою нашої науки поза працею. Я вірю, що я виконую громадську працю і для Союзу в тому громадському житті. Тому я хочу сказати, що в минулому році були надруковані дві мої праці, а чотири були віддані до друку. Отже, як бачите, поза союзовою працею я ще мож щось зробити, зокрема в ділянці науки. Щодо союзової праці в минулому році, то, як ви собі пригадуєте, я склав був заяву, що я все ще є до диспозиції, зокрема в культурних та організаційних справах. Досі УНСоюз з цієї моєї пропозиції не скористав. Я повторю цю свою пропозицію на цей і на майбутні роки. Я пропонував би вам, якби ви хотіли, включити мене в Культурну Комісію. А тому, що не можна належати до багатьох комісій, я готов зосередитися на культурній та організаційній, бо це мої головні цілі та завдання. Якщо б я не міг належати до більше комісій, тоді я зрезиґнував би з Комісії Старших Членів, з якою мене лучить, за Вашою ласкою, тільки мій старший вік.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дякую. Ми вичерпали вже слово почесних членів... Дуже перепрошую! Прошу ще до слова почесного члена Головного Уряду Марію Демидчук - Чучман.

СЛОВО ПОЧЕСНОГО ЧЛЕНА ГОЛОВНОГО УРЯДУ МАРІЇ ДЕМИДЧУК-ЧУЧМАН

Недавно минув рік жінки і ми мали багато імпрез і різних зборів, присвячених жінкам та багато говорено всюди про рік жінки. Але, як ви нині бачили, то наші панове, я головно наш головний предсідник того року жінки не признає, бо покликав мене, одиноку жінку між „сеньйорами" щойно на кінці і то на пригадки других. Але той дух ще є між нами.

За словами д-ра Падоха, ми, „сеньйори" є звільнені від активної праці, але наша совість каже нам бути дальше активними в організації, в якій ми вже довгі роки працювали. Як ви знаєте, після 20 років секретарства у Відділі я опинилася на зовсім новім терені, а врости в той терен не є так легко людям у старшому віці, тимбільше включитися в працю на цім новім терені такої організації, як Український Народний Союз. Коли я приїхала до Торонта, я думала, що стану там активною, але з другої сторони я бачила, які там першуни працювали, як Богдан Зорич і Василь Дідюк. Беручи це до уваги, я прийшла до заключення, що там для мене немає великого поля для тієї організаційної праці. Але, як знаєте, жінка є трошки влізлива і я була трошки такою також. Я працювала для УНСоюзу і я сюди привезла з Торонта три аплікації нових членів. Більше не маю вам що сказати. Головного предсідника попрошу, щоб на другий раз не залишав мене, одинокої жінки серед „сеньйорів" на останньому місці.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дуже дякую. Я мушу перепросити пані Демидчук. Ви мені вибачте, але я Вас вважав почесним членом, а не „сіньйор ситизен". Перепрошую, що так сталося. Це мабуть тому, що жінки ніколи не мають більше, як 39 років. Наступним до слова попрошу почесного члена Головного Уряду Романа Слободяна.

СЛОВО ПОЧЕСНОГО ЧЛЕНА ГОЛОВНОГО УРЯДУ РОМАНА СЛОБОДЯНА

Пане Предсіднику, Шановні Пані і Панове! Як би я не забрав голосу, то виходило б, що я є проти цього нашого Комітету, до якого я мав честь бути прийнятим. Я цілковито погоджуюся із моїми передбесідниками, а зокрема із нашим головою інженером Куропасем. Він мій найкращий приятель. Ви знаєте, що за останні три роки я не є активний тільки тому, що я втратив шофера. Три роки тому, в серпні, померла моя дружина і я не мав чим доїздити, бо мені вже 85 років і такому вже дозвлу їздити самому автом не дадуть. Я прислухався до ваших звітів. Головна касирка здала свій звіт за мінуту, головний секретар за дві, а пан Гавриш за три. Все це пройшло дуже скоро і воно нагадує мені таку історію з річного засідання в Чікаго ще у 1938 році. Було 5 бесідників переді мною і я бачив, що ці люди є перемучені. Я бачив, що мусітиму щось такого зробити, щоб привернути увагу членів Головного Уряду. Тоді покійний редактор Лотоцький мені сказав: Як Ви, Слободян, будете починати своє слово, а Ви зворушені, чи не маєте відваги, бо кожний чоловік має трему, кожний артист має трему, тоді скажіть на початку якийсь жарт, або якесь гасло, яке допоможе Вам відразу ввійти в тему. Коли я ще раніше, бо в 1919 році промовляв до тисяч слухачів в „Трейд Юніон Гол" у Вінніпегу на маніфестації в обороні Галичини, де було 25 членів парляменту, то я почав свою промову словами „Брати мої". З таким самим зверненням починав я опісля промови по других вічах та маніфестаціях. А в дні відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінгтоні я почав своє слово поезією Шевченка „Не вмірає душа наша"... Це є таке сильне, таке могутнє слово, що всіх зворушує. Такі ж сильні слова Т. Шевченка, що їх я вживав на початку промов, це слова поезії „Кати знущаються над нами, а правда наша п'яна спить"... Такими сильними і правдивими словами можна зрушити до уваги та нав'язати контакт між промовцем і слухачами. Як я згадав вам про Чікаго, пригадалась мені історія одного проповідника, священика, який завжди говорив довгі проповіді. Він говорив одного разу так довго, що всі вірні з церкви пішли до домів, а залишився тільки дженітор. І цей дженітор під час проповіді підійшов до священика і сказав йому: Отче, тут маєте ключі, то прошу замкніть церкву, коли закінчите. Часом довгі промови мають зміст, а часом і ні. Так як д-р Падох говорив, то я погоджуюся з його словами відносно нашої організації. А наш голова Комітету то вже незаступимий промовець. Йому хочу тут заявити, що причиною того, що я не був на засіданні цього нашого Комітету було те, що в час засідання мене відвідувало п'ятеро моїх внуків, яких я не бачив вже п'ять місяців, бо не мав я нагоди з ними скоріше зустрінутися. Хоч я не був на засіданні Комітету, я погоджуюся з всім тим, що тут сказали його члени і вповні згідний, що нам такого Комітету треба. Але мене дуже прошу звільнити від таких обов'язків, чи від такого уряду, бо в моєму віці я мушу бути готовий, скорше, чи пізніше, відійти, а праця мусить іти вперед, бо УНСоюз ніколи не вмре.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дуже дякуємо Вам, пане Слободян. Тепер мґр Гаврик хоче тут порушити справу нашого покійного члена. Просимо пане мґре Гаврик.

Головний контролер мґр Іван Гаврик: Пане Предсіднику, Дорогі Члени Головного Уряду! Виїжджаючи на ці наради, відвідав я вдову по покійному нашому організаторові та одному із основників УНСоюзу в Канаді бл. п. Володимирові Гірнякові. Пані Гірняк просила мене передати вам усім від неї щиросердечний привіт, а зокрема просила привітати головного предсідника, який був особистим приятелем покійного її мужа. Рівночасно вона повідомила мене, що вже передала всі архіви мужа пану Дідикові, який вже передав все це Головній Канцилярії УНСоюзу. Вона просила використати ці архіви для добра УНСоюзу. Рівночасно просила мене поінформувати вас, що вона в пам'ять і пошану свого мужа уфундувала його погруддя для Осередку Культури і Освіти. Це є справа бл. п. Володимира Гірняка, яку я мав вам переповісти.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дуже дякуємо Вам, пане маґістре Гаврик і просимо передати привіт пані Гірняк та подякувати їй за всі ці речі, що їх вона нам передала. Документи, що їх вона нам передала є дуже важні для нас, бо це матеріяли до нашої історії. Тепер ми вже закінчили 10-ту точку нашого порядку нарад і приходимо до чергової точки, а саме до дискусії над звітами та їх схвалення.

11. ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТАМИ ТА ЇХ СХВАЛЕННЯ

Головний предсідник Йосип Лисогір: Згідно з прийнятим в нас звичаєм, ми приймаємо зголошення членів Головного Уряду до дискусії, а тоді, за порядком зголошень, будемо покликати з цієї листи дискутантів до слова. Просимо голоситися до дискусії над звітами.

До дискусії зголосилися наступні члени Головного Уряду: д-р Богдан Футей, інж. Анатолій Дорошенко, Євген Іванців, Володимир Запаранюк, Анна Гарас, Текля Мороз, д-р Анна Чопик, Василь Дідюк, інж. Мирослав Кальба, Іван Одежинський, Євген Репета, Марія Душник, д-р Іван Скальчук, д-р Іван Флис, проф. Тарас Шмаґала, мґр Іван Винник, Уляна Дячук, Іван Іванчук, інж. Степан Куропась, Марія Демидчук-Чучман, д-р Ярослав Падох і Йосип Лисогір.

Головний предсідник Йосип Лисогір покликав до слова зголошених головних урядовців в порядку їх зголошень.

(Продовження буде)

В. Дідик переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рів. Звітування членів Управи започаткував голова Вол. Дідик. Управа відбула чотири наради, пляну про влаштування Союзового Дня не пощастило здійснити; Управа брала живу участь в праці і активностях громади, включно з відзначуванням 200- і 100-річчя та в церковному житті. Звіт голови доповнили коротко його заступники Петро Мудрий і Дмитро Кошильовський. Скарбник Ярослав Базюк звітував, що в касі Комітету є 331.40 дол., а пресовий референт Василь Папіж дав короткий огляд його діяльности та його дописів до „Свободи". Богдан Дейчаківський на прохання організаційного референта гол. радного Євгена Репети дав загальний огляд організаційної праці та її вислідів в окрузі. 17 Відділів округи зорганізували в минулому році 162 члени і тільки три Відділи не мали приросту в членах. Найбільший успіх мав секретар 94-го Відділу Роман Тарнавський, який зорганізував 56 нових членів, а секретар 292-го Відділу Петро Федик здобув 29 нових членів. Обидва ці успішні секретарі-організатори мають уже по шість нових членів у цьому передконвенційному році. Успішно працювали також: секретар 146-го Відділу Григорій Корбяк, який зорганізував 17 нових членів, секретар 174-го Відділу А. Слюсарчук — 11 нових членів та Р. Куропась, секретар 20-го Відділу, який зорганізував 10 нових членів. Б. Дейчаківський закликав до збільшених організаційних зусиль в цьому передконвенційному році та обіцяв свою повну підтримку і допомогу в цих зусиллях.

Головний предсідник Йосип Лисогір з черги подав загальний огляд та характеристику праці і досягнень в минулому році цілого УНСоюзу в усіх ділянках його активностей.

В дискусіях над звітами та доповіддю головного предсідника забирали голос д-р А. Слюсарчук, Р. Тарнавський, В. Борискевич-Бойд, П. Федик, І. Хрін, Г. Корбяк, Є. Репета, П. Семеген, В. Папіж, В. Бабій та інші. Заторкнено такі справи, як дім для емеритів на Союзівці та в інших містах, дивіденти, публікації УНС, підтримка в збірковій акції Гарвардського Українського Наукового Інституту (окремою резолюцією схвалено цю підтримку) та ряд інших справ.

Голова Контрольної Комісії В. Бойд ствердив, що діловодство Комітету є в повному порядку і запропонував вислів довір'я і абсолюторію Управі, що й схвалено.

Під кінець зборів гол. предсідник Йосип Лисогір в імені Екзекутивного Комітету відзначив золотими зірками за організаційні успіхи відділових секретарів: вже четвертий раз Петра Тарнавського (здобув 56 нових членів) та 12-ий раз Петра Федика (здобув 29 членів). Оба входять до найбільш почесного Клюбу Заслужених Союзівців.

Переобраний голова Вол. Дідик закрив наради подякою за участь у них та закликом до ще більш наполегливої праці в цьому передконвенційному році.

Василь Шарван...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

справність у зібранні Національного Датку.

Звіти уступаючих Керівних Органів Відділу (Екзекутиви, Контрольної Комісії і Суду) дали докладний перегляд праці цих Органів за останні два роки. В дискусії над звітами учасники Загальних Зборів присвятили багато уваги Рідній Школі і внутрішньому секторові праці Екзекутиви. Було побажання, щоб в майбутньому Екзекутива призадумалася над можливостями, як би то добитися кращих успіхів у цих ділянках праці. Загальні Збори в загальному визнали працю Екзекутиви позитивною і на пропозицію Контрольної Комісії дали Екзекутиві абсолюторію. Висловлено спеціяльне признання для попередньої секретарки п-і Марти Гаврилюк-Шевчук, яка виїхала з Боффало у вересні 1976 року.

Відносно привітального листа від Централі УККА Загальні Збори (проф. Осип Залеський) зробили зауваження, що Екзекутива Централі користується невірним ключем при визначуванні для Відділів місць. Головна Екзекутива повинна би брати до уваги не тільки суму Національного Датку поодиноких Відділів, але й величину громад та процентове відношення платників до цілости громад. При такому підході до справи Боффалівська громада повинна б стояти на значно вищому місці.

До новообраних Органів Відділу УККА увійшли в більшості люди, що працювали в тих органах у попередній каденції, але є й деякі зміни. Замітні вони тим, що між новими людьми є молоді сили, які разом із тими молодими людьми, що працювали (головно в Екзекутиві) раніше, творять поважний відсоток. Тож приходиться ствердити відрадне явище, яке свідчить про постійне відмолоджування проводу Боффалівського Відділу УККА.

Новий провід:

Екзекутива: — Василь Шарван — голова (шоста каденція з черги), о. митр. д-р Павло Івахів — 1-ий заст. голови, д-р Андрій Дякун — 2-ий заст. голови, д-р Михайло Лоза — секретар (в укр. мові), Даша Процик — секретар (в англ. мові), мгр Іван Рішко — організ. референт, д-р Богдан Гарасим — фінансовий референт, Ярослав Купчик — фінансовий секретар, Василь Пристайко і Дмитро Мацьків — референти УНФ, Рома Шуровська — референтка шкіл українознавства, мгр Діяна Райца — референтка молоді і Андрій Петришин — господарський референт.

Вільні члени: — Христина Стасюк, Леся Ґорґанюк, Степан Шишка, д-р Олександер Плешкевич, Тадей Михаськів, мгр Петро Пуцак й інж. Микола Лисенко.

Контрольна Комісія: — мгр Корнило Дзюба — голова, Богдан Мороз і Юліян Коссовський — члени.

Суд: — мгр Мар'ян Морозевич — голова, Юліян Конотопський і д-р Ігнатій Метіль — члени.

Закінчивши ділові наради, учасники Загальних Зборів відспівали пісню-гимн „Не пора, не пора..."

Слід відмітити, що Загальні Збори пройшли в загальному в культурній, конструктивній атмосфері.

Картер не плянує привертати примусову військову службу

Вашінгтон. — Промовляючи у вівторок, 1-го березня, перед працівниками Департаменту оборони, президент Джіммі Картер заявив, що покищо не плянує привертати примусову військову службу, знесену ще за президентури Ричарда Ніксона. Але він додав, що якщо в майбутньому виявиться, що не буде задовільної кількости добровільців до збройних сил ЗСА, то примусова військова служба буде відновлена та що студенти коледжів і університетів не будуть звільнені від цієї служби та не зможуть відкладати її аж до часу закінчення студій.

Президент також повідомив, що незабаром призначить спеціяльну комісію, яка розгляне можливості запобігти всезростаючим видаткам на пенсії осіб, які закінчили військову службу, та можливості зменшити видатки Департаменту оборони в загальному.

Укр. Кат. Університет у Римі

8-ий ВАКАЦІЙНИЙ КУРС

16 червня до 17 липня 1977

Викладають: Я. Гніздовський, В. Лев, Б. Лончина, В. Маркусь, о. І. Музичка, М. Овчаренко, Л. Рудницький, о. І. Тилявський, Ю. Фединський.

Інформації: Prof. Wasyl Lew
95-26 92nd St., Ozone Park, N.Y. 11416

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ
в Ню Гейвен, Конн.

повідомляє, що

в неділю, 13-го березня 1977 року
о год 2:30 по пол., в залі
Українського Народного Дому

при 500 Галлет вул. БРІДЖПОРТ, Конн.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

1. Відкриття і вибір Президії;
2. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів;
3. Звіти Управи і Контрольної Комісії;
4. Дискусія над звітами;
5. Уділення абсолюторії уступаючій Управі;
6. Вибір нової Управи і Контрольної Комісії;
7. Доповідь пані МАРІЇ ДУШНИК, заступниці гол. предсідника;
8. Запити до представника УНСоюзу;
9. Затвердження пляну праці на 1977 рік;
10. Внески і запити.

У зборах обов'язково повинні взяти участь члени Окружної Управи, Урядовці і Конвенційні Делегати наступних Відділів:

12, 23, 52, 54, 59, 67, 68, 84, 101, 138, 207, 253, 254, 277, 350, 370, 387, 390, 414.

У Зборах візьме участь
п-ні МАРІЯ ДУШНИК, *заступниця гол. предсідника УНС*

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

проф. Іван Телюк — почесний голова
д-р Михайло Сігурович — голова
Тарас Сливінський — секретар
Василь Добчанський — касир

Аллентавн і околиця!

В неділю, 13 березня 1977 р., год. 3 по пол.
в залі **Української Католицької Церкви**
при 1357 Нюпорт Аве., НОРТГЕМПТОН, Па.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС
Аллентавну і околиці

до участи в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делегати Відділів таких місцевостей:

Аллентавн — 147 і 151; Нортгемптон — 44 і 318; Бетлегем — 47 і 288; Істон — 137 і 438; Бат — 95; Ормрод — 124; Палмертом — 369 і Рединг — 48.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття;
2. Відчитання протоколу з попередніх зборів;
3. Вибір Президії для переведення Зборів;
4. Звіти урядників Окружного Комітету і Контрольної Комісії на 1977 рік;
5. Дискусія над звітами;
6. Уділення вотуму довір'я Управі;
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
8. Доповідь головного організатора СТЕПАНА ГАВРИША;
9. Затвердження пляну праці на 1977 рік;
10. Внески та ухвали.

У Зборах візьмуть участь:
СТЕПАН ГАВРИШ, *головний організатор УНС*
АН'ЧА ГАРАС, *головна радна УНС*
По Зборах відбудеться СПІЛЬНА ПЕРЕКУСКА.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Михайло Колодруб — *почесний голова*
Анна Гарас — *голова*
Дмитро Мушастий, *касир*
Стефан Муха — *секретар*
Стефан Колодруб — *секретар*

Т-во „Свобода" 194 Відд. УНС
в Ню Йорку, Н. Й.

повідомляє, що

в суботу, 5 березня 1977 р., год. 4-та по пол.
в Домівці Т-ва „Самопоміч"

при Другій Авеню, ч. 98 в Ню Йорку, Н. Й.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА

З НАСТУПНИМ ПОРЯДКОМ НАРАД:

1. Відкриття;
2. Вибір Президії;
3. Прийняття протоколу попередніх зборів;
4. Звіти Управи і Контрольної Комісії;
5. Дискусія і уділення абсолюторії;
6. Вибір нової Управи і Контрольної Комісії;
7. Обговорення майбутньої праці;
8. Внески і запити.

Після Зборів відбудеться ПЕРЕКУСКА.
Прохається усіх Членів Товариства взяти обов'язкову участь у Зборах.

ЗА УПРАВУ:

Почесний Голова Д-р Я. Падох
Михайло Салдан — *Голова*
Евстахій Манацький — *Фін. секретар*

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Вдячний за розвагові бриджові зустрічі в гостинній хаті
Друга ІВАНА ТЕСЛІ
в Пармі коло Клівленду
пересилаю 50.00 долярів
для Укр. Наук. Інституту в Гарварді.
УЧАСНИК-ЕМЕРИТ

КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАНИХ АМЕРИКАНСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРК
МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ УККА

запрошує членів Управи, Контрольної Комісії, Товариського Суду, представників складових організацій та представників організацій зацікавлених у співпраці з Комітетом на

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ

яке відбудеться

в суботу, 12 березня 1977 р., год. 4 по пол.
у конференційній залі (1-ий поверх) Дому УККА-СУА
203 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

На засіданні будуть обговорювані важливі питання зв'язані із плянами і роботою нашої громади, як також участь українського Ню Йорку в Оборонній Акції України.

Отсим запрошуємо всіх Дорогих Земляків на

ТРЕТІЙ З'ЇЗД СТАНИСЛАВІВЦІВ

що відбудеться

в суботу й неділю, 7-8 травня 1977 року
на Союзівці в Кергонксоні, Н. Й.

Просимо всіх Дорогих Земляків прибути на цей З'їзд з Вашими Родинами — з Подругами й конечно з Донечками і Синами, щоб ми рівночасно могли відсвяткувати в родинній станиславівській атмосфері й **СВЯТО МАТЕРІ**, що припадає на неділю, 8-го травня, коли ми будемо на Союзівці.

Замовлення кімнат просимо слати на адресу:

SOYUZIVKA — Ukrainian National Ass'n Estate
Kerhonkson, N.Y. 12446. Тел. (914) 626-5641

Кошт нічлігу, бенкету, балю, снідання й обіду, враз з обслугою й податком, виноситиме $27 від особи (для дітей до 12 літ звичайний опуст). Просимо висилати цю оплату враз зі замовленням на повищу адресу і то якнайскоріше, щоб забезпечити собі бажані Вами кімнати.

Рівночасно пригадуємо всім нашим Дорогим Землякам, що

„Альманах Станіславівщини"

(960 сторін і близько 500 ілюстрацій)

що появився друком в осені, минулого року, повинен бути в Ваших руках ще перед З'їздом. Земляки, що вплатили передплату в сумі 25 дол. дістають його за ту ціну, а Земляки, що замовлять собі цю книжку тепер, повинні вплатити 35 дол. І одних і других просимо слати 1 дол. додатково на поштову пересилку.

Замовляти „Альманах Станіславівщини" просимо на адресу:
MR. EUGENE LUTZKY
39-26 — 65th Street, Woodside, N.Y. 11377

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого та Незабутнього
ЧОЛОВІКА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

бл. п.
ОСИПА ЗЕНОВІЯ СТЕФАНИШИНА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА
в суботу, 5-го березня 1977 року

в Українських Католицьких Церквах:

БЛАГОВІЩЕННЯ ПДМАРІЇ, МЕЛРОВС ПАРК, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, 1206 Valley Rd., год. 11 перед полуднем;
ПОКРОВА ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ - Савт Вест, 6222 Dicks Ave., год. 8-ма ранку;
ПРЕСВЯТОЇ ТРІЙЦІ, КЕРГОНКСОН, Н. Й.

При тій нагоді складаємо щиру подяку о. шамбел. М. Федоровичеві, о. М. Канавамові і о. М. Пироговi за відправлення похоронних обрядів.

Рівнож найщиріша подяка Родині і Приятелям за численну участь у Панахидах, похоронних відправах та у відпровадженні Покійного на Вічний Спочинок.

Дякуємо всім Тим, що прийшли з поміччю і Тим, що в якийнебудь спосіб старалися облегшити нам тяжке горе.

Також дякуємо Всім, які в пам'ять Покійного зложили на Служби Божі, на квіти і на добродійні цілі — замість квітів.

Особлива подяка о. М. Пироговi за прощальне слово під час Служби Божої, ВП. Панам Б. Стефанишинові і П. Яцишинові — приятелеві Покійного з молодих літ, за прощальні слова по Панахидах. ВП. Панам В. Швед, М. Швед, М. Угорчак і Всім, які причинилися в якийнебудь спосіб до тризни.

Просять про сдання в молитвах, в глибокій жалобі —

дружина — МАРУСЯ
діти:
ІГОР з дружиною МАРІЙКОЮ та внучками — ЛЕСЕЮ і ТАНЕЮ
ДАРКО з дружиною СЛАВКОЮ та внуками АНДРІЙКОМ і ХРИСТИНКОЮ
ДЗВІНКА ШВЕД з мужем РОМАНОМ

У ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого МУЖА

бл. п.
ВАСИЛЯ МАНДЗІЯ

відправиться

СЛУЖБА БОЖА
ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

в неділю, 6-го березня 1977, о год. 8:30 рано
у церкві св. Михаїла в Йонкерс, Н. Й.

Про молитви в той день просить Родину і Приятелів Покійного — дружина АНАСТАЗІЯ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Знайомими і Односельчанами, що 1-го березня 1977 р., по довгій і тяжкій недузі, відійшов у Вічність, наш Найдорожчий СИН, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.
ІГОР КЕФОР

нар. 29 вересня 1936 р. в Середнім, пов. Підгайці, Україна.

ПАНАХИДА — в четвер, 3-го березня 1977 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул., Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в п'ятницю, 4-го березня 1977 року о год. 9:30 ранку до церкви св. Юра в Ню Йорку, а відтак на український Цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

ІВАН і МАРІЯ — родичі
ОЛІМПІЯ РОГОВСЬКА — сестра з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ і дітьми — ХРИСТИНОЮ, АДРІЯНОЮ, ВОЛОДИМИРОМ і невісткою ЛІДОЮ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 1-го березня 1977 року відійшов у Вічність на 85-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п. о. крилошанин
ЙОСИФ ЧАЙКОВСЬКИЙ

парох на Рідних Землях і в Америці, учасник Визвольних Змагань, як УСС-ус пластовий капелян в Лос Анджелес, Кал.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 5-го березня 1977 р. з церкви Непорочного Зачаття в Лос Анджелес, Кал.

Горем прибиті:

СТЕФАНІЯ — дружина
МАРІЯ — дочка з мужем БОГДАНОМ і дітьми: ІГОРЕМ і ОДАРКОЮ
ОЛЕГ — син з дружиною ДАРІЄЮ і синами: ТИМІШЕМ, ОЛЕГОМ, ЛЕВОМ і ЯРЕМОЮ
Близька і дальша Родина

На бажання Покійного, просимо замість квітів складати пожертви безпосередньо на руки Патріярха Йосифа І.

„СТУДІЯ МИСТЕЦЬКОГО СЛОВА" ЛІДІЇ КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ
в НЮ ЙОРКУ
Є. СКРІБ

„СКЛЯНКА ВОДИ"

КОМЕДІЯ В 5-ох ДІЯХ

Переклав з французького ЮРІЙ ШЕРЕХ

Неділя, 20 березня 1977 року
Година 4-та по пол.
Заля: Fashion Institute of Technology
227 W. 27th Street
НЮ ЙОРК, Н. Й.
Квитки: „АРКА", „ЕКО" і при касі.
Спонзор: Т-во „Самопоміч", Відд. Ню Йорк

Субота, 26-го березня 1977 року
Година 7:30 вечора
Заля: Xerox Square Auditorium
100 Clinton Avenue South
РОЧЕСТЕР, Н. Й.
Квитки: „Кути", „Веселка", „Кред. Спілка", і при касі
Спонзор: 47 і 46 Відділ СУА в Рочестері

Неділя, 27-го березня 1977 року
Година 7-ма вечора
Заля: Українського Дому
83 Крісті вулиця
ТОРОНТО, Онт., Канада
Квитки: „АРКА" Вест, „АРКА" Квін, і при касі.
Під протекторатом КУК, Відд. Торонто

Постава: ЛІДІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА
Музика: ІГОР СОНЕВИЦЬКИЙ
Хореографія: ОЛЬГА КОВАЛЬЧУК-ІВАСІВКА
Оформлення і костюми: МАРІЙКА ШУСТ
СВІТЛО: ЮРКО ГРЕЧИЛО
Інспектор сцени: ВОЛОДИМИР ПАПУГА

Школа для українських юнаків

За виховання дітей батьки несуть відповідальність перед Богом, перед своєю нацією і перед своєю совістю. Батькам у вихованні допомагає школа і Церква.

Однак не усі школи це роблять. У публічних школах різний рівень навчання. В одних школах можна набути знання, а в деяких можна більше втратити як набути. Передовсім нема там науки релігії, а навіть не дозволяють молитися. Це дуже впливає на молоду людину, бо позбавляє молодь навчання Божих Правд, відзвичаює від релігійних практик, допроваджує до занедбання наших звичаїв та традицій, а вкінці доводить до збайдужіння, що дається уже зауважити по наших церквах. Наша молодь до церкви ходить мало або зовсім не ходить.

Другою небезпекою є різне середовище, молодь різного покрою і часто в молодому віці вже морально зіпсута. Опинившись серед неї, наша молодь попадає під погані впливи. А особливо молодь, яка не знає своєї мови, вона уникає свого товариства, бо встидається її незнання. Вона шукає чужого оточення і попадає під його вплив. Деякі батьки невдоволені з того і противляться, і постає незгода між батьками а дітьми. А деякі батьки навіть мають відвагу сказати, що „так має бути", „воно неминуче".

Але досвід доказує, що не всі діти втрачені для українського народу, української церкви і батьків. Ми маємо багато молодих людей, які здобули звання у різних ділянках і включилися в громадське, політичне і релігійне життя, такими не тільки гордяться батьки, але й ціле суспільство.

Ми маємо в Стемфорді українську середню школу св. Василія, яка має відкриті двері для українських юнаків. У цій школі юнак пізнає свій край, пізнає його минуле. Вчиться любити своє рідне та набуває релігійного і національного виховання. У сьогоднішніх часах годі уявити людину без знання свого минулого бож багато наших людей не знають історії нашого народу.

Кожний окупант докладає усіх зусиль, щоби закрити та пофальшувати історію народу та хоче його використати для своїх цілей. Він безжалісно нищить наші пам'ятники минулого, культурні цінності, традицію, а навіть забороняє українську мову.

Школа наша в Стемфорді поглиблює любов до свого народу і своєї Церкви, викликає бажання і посвяту працювати для Церкви, як священик, або як щирий патріот для свого народу. Патріотизм повинен бути на ділі, а не на словах. Тільки приклад батьків, учителів і виховників, вироблять у юнака сильний патріотизм.

Саме наша школа кожного року влаштовує Український День, де студенти беруть участь у змаганнях в доповідях нашою рідною мовою. Цьогорічні змагання відбудуться 13-го березня 1977.

О год. 10.30 Архиєрейська Служба Божа, яку відправлять Владики Кир Йосиф і Кир Василій. По Службі Божій посвячення Українського Прапора, який справили усі студенти для нашої школи. Акту посвячення довершать обидва Владики.

О год. 12-ій — спільний обід, який приготовлять батьки студентів.

О год. 1-ій о. ректор Лев Моско відкриє програму свята та представить проф. Романа Романишина, який з черги представить батьків п'ятьох студентів і самих абсольвентів, які беруть участь в змаганнях. А саме: Романа Василика, Івана Кащака, Івана Міджака, Никиту Ярмолюка та Богдана Шафрана. Тема доповідей „Українські звичаї". Жюрі в складі: д-р Лев Мидловский, дир. Наталія Хоманчук, о. Роман Мірчук.

Коли жюрі проголосить прізвища тих студентів, промови яких будуть найкращі, Владика Йосиф вручить їм нагороди.

Оцим запрошуємо наше громадянство на Український День, а особливо просимо батьків, щоби привели своїх дітей, нехай побачать, як наші студенти приготовляють свято.

У справах нашої школи прошу звертатися за інформаціями на адресу:

Впр. о. ректор Лев Моско

St. Basil's Preparatory School
39 Clovelly Rd.
Stamford, Conn. 06902

В ПРОДОВЖЕННІ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ту Пенсильвенія назначену (апойнтед) членку, а це інж. Ліду Дяченко. В стейті Ню Джерзі брали участь в засіданні координаційної комісії (як гості) Анна Гут з Юнійону, членка Міжорганізаційного комітету Українського Року Жінки (1975), Дора Рак, з Мейпелвуду — як координатор і парляментарний дорадник, і Роксоляна Стойко, студентка Даглес коледжу в Ню Бронсвіку і президент Української Студентської Громади при Ратгерс Університеті. Тамже обстояно домагання, щоби етнічні групи стейту мали свою репрезентантку. Це залежить від Крайової Комісії в Вашінгтоні, куди й вислано відповідне письмо від української групи.

Стейтову жіночу конференцію в Ню Джерзі назначено на 17 до 19 червня 1977 на терені Прінстонського Університету. Щоби приготовитится до численної участи в конференції за старанно випрацьованим пляном, треба жіночим організаціям відновити Комітет Об'єднаних Жіночих Організацій, до якого входитимуть: СУА, Православне Сестрицтво, Золотий Хрест, релігійні товариства (Марійські Дружини, Сестрицтва, і т.п.) і всі інші жіночі секції чи об'єднання. Подібні комітети можна організувати і в інших стейтах, де є значне наше поселення і зорганізоване українське жіноцтво, та брати участь у стейтових комісіях і конференціях. Крім цього, ті комітети мали б також за завдання продовжити акцію Міжнародного Року Жінки — на терені поодиноких стейтів — і на внутрішнім відтинку, на протяг Декади Жіночого Поступу і Розвою 1975-1985. Треба би, між іншим, розглянути проблему рівноправности жінок в українській громаді; перевірити осяги, невдачі і заходи в цім напрямі та подавати рекомендації на будуче; підсумувати вклад жінок у загально-громадську роботу та змобілізувати жіночі організації до протидії асиміляції української молодшої ґенерації, а з нагоди року СФУЖО піддержати заходи цієї української федерації жіночих організацій для успішного переведення III Світового Конгресу в Торонто — 26 до 29 травня 1977.

Виступи на зовнішнім терені і праця на внутрішнім відтинку в рямцях Світової Декади Жінок ставлять не лише великі вимоги до всіх жіночих організацій, але й зобов'язують українських жінок всіх ґенерацій до активної співпраці та моральної і матеріяльної підтримки.

ШЕСТИДЕСЯТИЛІТТЯ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

же в армії в той час було біля 15 мільйонів.

В кінці дебатів після конгресу залишилося у повітрі питання, як партії кадетів позбутися наліпки реакційної партії. Виявилося гострим також питання завдань війни та проголошення, що Росія не має бажання домінувати над іншими народами, відмовлюючись від, мовляв, загарбування чужих територій (хоч затримала підписані таємні договори зі своїми союзниками). Оголошення цих тез викликало нову велику полеміку та дуже нефортунний виступ А.Керенського, що треба забезпечити „невтралізацію проливів" (проток), себто питання Константинополя та Дарданеллів. Ці заяви викликали гостру атаку з боку лідерів совєтів депутатів, бо їх гаслом було „мир без анексій та контрибуцій"...

Конфлікт все більш набирав сили і привів до великих демонстрацій у ряді міст, зокрема в Петрограді і Харкові в квітні 20-21, коли все було направлене проти Мілюкова, якого за його декларацію про „проливи" почали називати Мілюков Дарданельський. Його відхід з уряду вже був на черзі, коли з'явилося на політичній арені у повному розмірі питання автономії для України, висунуте Українською Центральною Радою та піддержане військовими з'їздами, і питання українізації певних частин всеросійської армії.

З перспективи шестидесятиліття можна твердити, що у широких народних масах не було все ж недовір'я до уряду, був рух за прискорення закінчення війни. Певне довір'я до уряду пізніше виявилося у піддержці спроби великої офензиви 1917 року, яка, однак, не була успішна. Тільки петроградський гарнізон був більш радикальний, аніж провід совєтів депутатів, який старався знайти широку піддержку серед солдатів і робітництва, в чому і був частково успішний, бо коли приїхав Ленін, його популярність була мінімальна. А що вона була мінімальна, підтверджується великою демонстрацією, улаштованою колишніми пораненими й покаліченими у війні, 17 квітня, коли найсильніше звучали вигуки та виголошувалися промови проти Леніна і соціялістів-інтернаціоналістів. В промовах називали большевиків і їх приятелів „німецькими агентами". Шкода, що на Першому селянському (крестьянському) з'їзді в Петрограді не було переведено постанову, яку висунув Чхеїдзе, про суд над Леніном та його групою, що приїхала через Німеччину з допомогою німецького генерального штабу. На перешкоді стало гасло: адже тепер є свобода для всіх...

Через Ганецького та інших напливали гроші для ленінської групи, для преси і пропаганди взагалі. А ось часопис „Новая жизнь", яку редагував Максим Горький, була проти Леніна.

Нотується поява добровольчого руху на Дону на чолі з ген. Алексєєвим і за піддержкою ген. Корнілова. Вони склали навіть проєкт декларації з визначенням завдань для Росії; тут містилися тези про льояльність до союзників у війні, потребу земельних реформ, створення дійсно народного уряду для держави й потребу рахуватися з Києвом. Проте: тут ця добровольча організація, як і інші російські оранізації, розглядала рух за автономію України, як „німецьку інтригу". Щоправда, одне було підкреслене чітко й виразно, що ставлення всього півдня Росії та України є проти большевизму. Це підкреслювало для кадетів потребу поставити гостро питання, як зберегти „ліберальну течію", яка стоїть перед загрозою „народного радикалізму".

Партія не була готова на такі рішення, а події котилися своїм шляхом. Також не була готова для рішень і партія соціялістів-революціонерів, яка у виборах у Москві 25 червня показала свою силу, коли забрала 58 відсотків всіх голосів. Большевики мали тільки 11.7 відсотків, а кадети дістали 16.8 відсотків. Це був сигнал для партії, яка фактично мала у своїх руках уряд та ввесь адміністративний апарат, але не була спроможна знайти широку піддержку в народі.

„ХАРКІВ, ХАРКІВ"...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

пільства, від трагедії Скрипника, починаючи, і горем звичайного селянина, кінчаючи. В дуже елеґантний спосіб, чи то з усмішкою, чи з почуттям гіркоти, автор (часто тільки натяком, часто ніби знехотя) відображує суть своєї сумної доби.

Мав Семененко теж „щастя" пізнати совєтську правну систему на власній шкурі, знов же з „нутра", тобто з в'язниці. Але навіть тут, в найгірших обставинах, його не залишає почуття гумору: „Був час, коли я лежав біля параші...у камері було понад двісті чоловік і тільки дві параші. Таке сусідство не пахуче і не допомагає людині почувати себе царем всесвіту. Бувало, що й бризки зрошували мене, теж не божа роса. Користь од цих переживань залишилася. Коли бувають нелегкі закрути в житті, згадую про холодногорську парашу, порівнюю і набираюся оптимізму". І якраз отой людський і людяний оптимізм, поданий добрим стилем, робить книжку Семененка цінною. Вона легко і цікаво читається — і я рекомендував би її кожному, хто ще не забув читати.

ТАРЗАН, Ч. 7713. — Ель Шімаль!

Проходячи свобідно по подвір'ї фортеці, Тарзан розшукує за полоненими...

Голосний, хрипкий сміх притягає його до вікна... Ха-ха-ха-ха!!!

Ну і що, майоре Леклєр... Пустельний лис не спатиме цієї ночі на піску... Комендантом форту Момбік тепер є Ель Шімаль!.. Ха-ха-ха-ха!!!